

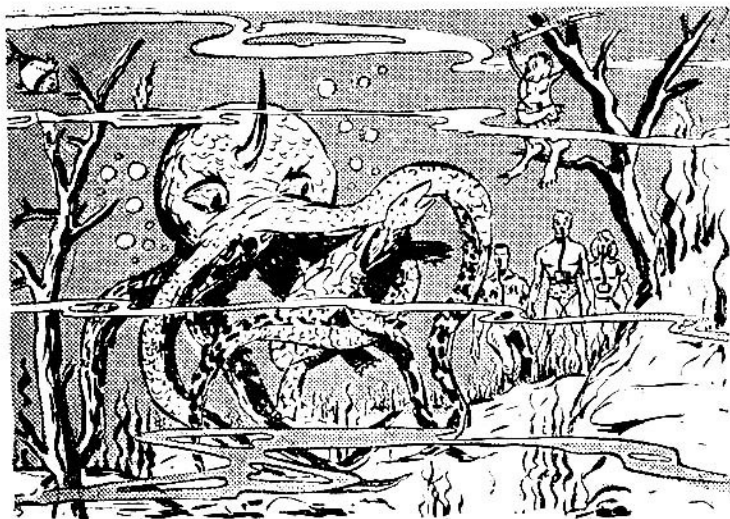

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

ΣΤΑ Β'ΘΗ ΤΗΣ
ΥΓΡΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Ταρζάν, ο
Κεραυνός, ή Θύ-
ελλα, κι' ο τρο-

μερός Ποκοπίκο, φτάνουν μ'
ένα Ιστιοφόρο στη μεγάλη κι'
άγρια τροπική θάλασσα. (*)

Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού, ή
Τζέιν κι' ή Χουχού, μένουν
στη Ζούγκλας.

Ο Γιός του Γκαούρ κι' ή

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Συντροφισσά
του έχουν έφεύ-
ρει κάτι μικρο-
σκοπικές και πα-
ράξενες συσκευ-

ές. Είναι τὰ περίφημα «Μη-
χανικά Βράγχια». Έχουν την
ικανότητα ν' αφαιρούν τ' όξυ-
γόνο απ' τὸ θαλάσσιο νερό.
Ύστερα, μ' ένα λεπτό λαστι-
χένιο σωλήνα, τὸ μεταφέρουν
στά ρουθούνια τους.

Έτσι θὰ μπορούν νά ζουν,
νά κινούνται, νά μιλάνε, νά
τρώνε και νά κοιμούνται άκό-
μα, κάτω βαθιά στὸν άγριο
κι' άνεξερεύνητο βυθό.

(*) Βλέπε προηγούμενο τεύχος
αρ 47 ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΓΙΓΑΝΤΟ-
ΜΑΧΙΑ.

“Όσο για την πίεση της θάλασσας, οί δύο Νέοι έχουν εφεύρει μιὰ ραδιενεργό άλοιφή άτομικής ενέργειας. Έχει την ιδιότητα νά κάνει συνεχώς διάσπαση στά μόρια του νερού πού βρίσκονται γύρω στά κορμιά τους.

“Έτσι, όχι μονάχα ή πίεση αὐτή εξουδετερώνεται καί δέν τοῦς σκοιώνει, μά μποροῦν καί βυθίζονται, χωρίς νάχουν δέσει στά πόδια τους κανένα βάρος.

Πρώτος βουτάει ἀπ’ τὸ Κάρabi στὴ θάλασσα, ὁ Ταρζάν. Ἀμέσως πίσω του ὁ Κεραυνός κι’ ἡ Θύελλα.

“Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» μένει γιά λίγες στιγμές ἀναποφάσιτος.

Τέλος τακτοποιεῖ τὸ λαστιχένιο σωλήνα στά ρουθούνια του. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Ξεφωνίζει ἄγρια :

— Γίσω βυθὲ καί σ’ ἔφαγα!

Καί βουτάει ἀνάσκελα γιά νά πάει γούρι.

Οἱ τέσσερες Σύντροφοί κατεβαίνουν γιά πολλή ὥρα, βαθιά στό ὑγρὸ βασίλειο τῆς θάλασσας. Τὰ μάτια τους δέν ἔχουν συνηθίσει ἀκόμα νά βλέπουν καθαρά.

Τέλος τὰ πόδια τους ἀκούμπουν ἀνάλαφρα σὲ στερεὸ ἔδαφος. Ἐχουν φτάσει στό βυθό.

Καί νά : Μπροστά τους ἀντικρύζουν θέαμα ὑπέροχο σ’ ὁμορφιά ! Καταπληκτικὸ σὲ μεγαλοπρέπεια ! Εἶναι ἓνα ξωτι-

κὸ τοπεῖο τοῦ ἀνεξερεύνητου βυθοῦ.

Ἀμέτρητα κόκκινα κοράλια τὸ πλαισιώνουν. Μεγάλα σφουγγάρια, ριζωμένα πάνω σὲ πράσινες χορταριασμένες πέτρες, ἐδῶ κι’ ἐκεῖ. Λαμπερά πολύχρωμα βότσαλα σκορπισμένα κάτω.

Μικρὲς σπηλιές στά γύρω βράχια. Μέσ’ ἀπ’ αὐτὲς βγαίνουν χρυσοκόκκινα, χρυσοπράσινα καί χρυσογάλαζα πανέμορφα ψαράκια. Μεγάλα φιλντισένια ὀστρακά σέρνονται πάνω στά πολύχρωμα καί λαμπερά πετράδια.

“Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὁ Κεραυνός κι’ ἡ Θύελλα, ἔχουν μαρμαρώσει ἀπὸ κατάπληξη καί θαυμασμό ! Ποτὲ δέν ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τους πρὸ ὑπέροχο θέαμα. Πρὸ γοητευτικὸ τοπεῖο.

“Ὁ Ποκοπικός ἀναστενάζει βαριά :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἄν, ὃ μὴ γένοιτο, παντρευτῶ μὲ τὴ Χουχού, ἐδῶ θὰ τὴ φέρω νά περάσουμε τὸ μῆνα τοῦ... χαρουπόμελου, πού λένε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνας ξερός κρότος ἀκούγεται :

— Κράκ.

Σάν νά χτύπησαν δυὸ μεγάλα πιάτα. Τὸ ἓνα πάνω στ’ ἄλλο.

“Ὁ Νᾶνὸς καρφώνει τὴ ματιά του σ’ ἓνα σημεῖο πρὸς τ’ ἀριστερά. Ξεκαρδίζεται στά γέλια :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου ! Ἐδῶ ἔχει καί φάκες γιά τὰ ποντίκια !

Πραγματικά. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση βρίσκεται ἓνα ἀφάνταστα παράξενο λουλούδι. Ὁ μίσχος του εἶναι χοντρός καὶ σωληνωτός. Κούφιος στὸ ἐσωτερικὸ του. Καταλήγει σὲ δυὸ μεγάλα κάτασπρα φιλντισένια πέταλα. Σὰν πιατέλες.

Πάνω-πάνω, στὰ χεῖλη τοῦ σωληνωτοῦ μίσχου, ξεχύνεται συνεχῶς ἓνα πηχτὸ κόκκινο ὕγρo. Ἴδιο μὲ ρετοῖνι.

Τὰ χρυσόψαρα γύρω, φαίνεται πὺς ἐνδιαφέρονται ζωηρὰ γι' αὐτὸ τὸ ὕγρo. Τριγυρίζουν λαίμαργα τὸ παράξενο φιλντισένιο λουλούδι.

Καὶ νά: Κάθε τόσο, ἐν ἀπ' αὐτά, παίρνει γρήγορη βουτιά ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀνοιχτὰ σκληρὰ πέταλα. Σέρνει μὲ λαχτάρια τὴ μουςοῦδα του πάνω στὸ κόκκινο ρετοῖνι. Σὰν νὰ προαισθάνεται τὸν κίνδυνο, κάνει γρήγορα νὰ ξαναφύγει.

Μὰ δὲν προφταίνει. Ἐνας ξαφνικὸς ξερός κρότος ἀντηχεῖ στὸ βυθό.

— Κράκ.

Τὰ δυὸ μεγάλα σκληρὰ πέταλα τοῦ ξωτικοῦ λουλουδιοῦ ἔχουν κλείσει. Τ' ἄμοιρο χρυσὸ ψαράκι πιάνεται αἰχμάλωτο μέσα σ' αὐτά. Ὑστερα κατακυλάει σι' ἀνοιχτὸ λαρύγγι τοῦ ψαροφάγου λουλουδιοῦ.

Οἱ φιλντισένιες πιατέλες ξανανοίγουν. Τὸ κόκκινο πηχτὸ ρετοῖνι βάζει σὲ πειρασμὸ πάλι τὰ χαριτωμένα πολύχρωμα ψαράκια.

Σὲ λίγο ἓνα κινιούργιο «κράκ» θ' ἀκουστεῖ. Κάποιο ἄλλο ἀπ' αὐτὰ θὰ βρεῖ τὸν ἴδιο φριχτὸ θάνατο.

Ὁ Ποκοπικό εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπ' τὴν πρώτη του ἐπαφὴ μὲ τὸ βυθό.

— "Αν εἶν' ἔτσι, ἀδερφέ μου, θὰ τὴν περάσουμε κοτσάνι.

Κάθε τόσο ξεκολλάει ἀπ' τὰ βράχια μεγάλα στρεῖδια. Τ' ἀνοίγει μὲ τὴ χατζάρα. Βγάζει, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπ' τὰ ρουθούνια του τὸ λαστιχένιο σωλῆνα. Τὰ μυρίζει προσηκτικὰ. Ὑστερα τὰ καταβροχθίζει μ' ἀφάνταστη λαίμαργια. Μουρμουρίζει:

— "Ολα φρέσκα εἶναι, ἀδερφέ μου! Ἀκατανόητο πρᾶμα! Οὔτε ἓνα δὲν βρήκα... μαγαιάτικο.

Σὲ κάθε στρεῖδι βρίσκει κι' ἓνα μεγάλο πολύτιμο μαργαριτάρι. Τὰ κρύβει στὸ ἐσωτερικὸ τοσαπὰκι τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του. Λογαριάζει νὰ φτιάξει μ' αὐτὰ ἓνα ὠραῖο κολλιὲ τοῦ λαιμοῦ.

Ἡ Θυέλλα ρωτᾷ:

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνεις, Ποκοπικό;

Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρὰ:

— Θά... πνίξω τὴ Χουχού!

Συνεχίζει ν' ἀνοίγει μὲ τὴ χατζάρα στρεῖδια. Ροοφάει μὲ θόρυβο τὸ νόστιμο φαί τους. Σὲ μιὰ στιγμή ρωτᾷ τὸν Κεραυνό:

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε Γκαουρόπουλε, ξέρετε κανένα... μανάβικο ἐδῶ κοντά;

— Μανάβικο;

— Ναι... Νὰ πεταχτῶ νὰ πάρω κανά... λεμόνι. Δὲν τρώγοντ' ἔτσι, πανάθεμά τα!

Ἀλίμονο! Ὁ Νᾶνος δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὸ λόγια του. Ξαφνικὰ τὰ ἦσυχα

νερά στο μαγευτικό τοπίο του βυθού, αναταράζονται. Παράξενη βοή ακούγεται. Τά χρυσόψαρα φεύγουν τρομαγμένα. Κάτι φοβερό πρόκειται να συμβεί.

Ο Ταρζάν, ο Κεραυνός, ή Θύελλα παραμερίζουν. Οι κινήσεις τους, κάτω στο βυθό, είναι εύκολες. Άνάλαφρες...

Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει οβέλος στα κόκκινα κλαδιά μεγάλου κοραλιού. Ξεφωνίζει τρομαγμένος στους Συντρόφους του:

— Κουράγιο βρέεε !... Άπάνω του κι' έγώ είμ' εδώ !

Την ίδια στιγμή δυο τρομαχτικά θαλάσσια τέρατα παρουσιάζονται ! Τό ένα είναι μιὰ μεγάλη χελώνα της θάλασσας. Τό κοβούκι της μοιάζει σάν αναποδογυρισμένο σκάφος καϊκιού. Τό κεφάλι της μεγάλο σάν βαρέλι. Χτυπάει λυσσασμένα τό νερό μέ τά πόδια. Ζητάει μέ κάθε τρόπο νά ξεφύγει.

Στό πέρασμά της σπάζει και σαρώνει δάση όλόκληρα από κοράλια. Ξερριζώνει τά μεγάλα φουντωτά σφουγγάρια. Τσακίζει τά παράξενα δέντρα του βυθού...

Πίσω, σέ μικρή απόσταση, την κυνηγάει ένα τεράστιο κι' αλόκοτο χταπόδι. Τό κορμί του σκεπασμένο από σκληρό μαύρο γυαλιστερό δοτρακο. Τά χοντρά μακρυά πλοκάμια του φολιδωτά. Άπλώνονται δεξιά κι' αριστερά σάν χέρια ναυαγοῦ πού ζητάει βοήθεια !

Πάνω άπ' τό στόμα του δυο τεράστια θολά μάτια. Σάν

γυάλινες μπάλες γεμάτες βούρκο. Μπροστά στό μαύρο δοτρακο της ράχης του, ξεφυτρώνει σουβλερό μαυροκόκκινο κέρατο. Πολύ πιό μεγάλο άπ' τοῦ ρινόκερου.

Τ' άχταπόδι φτάνει επί τέλους τή θαλάσσια χελώνα. Τ' άπέραντα φολιδωτά πλοκάμια του, άγκαλιάζουν μέ λύσσα τό τεράστιο κοβούκι της.

Τό άμμοιρο ζωο κρύβει στή στιγμή τό κεφάλι και τά πόδια του. Έμπιστεύεται τή ζωή του στο σκληρό δοτρακο.

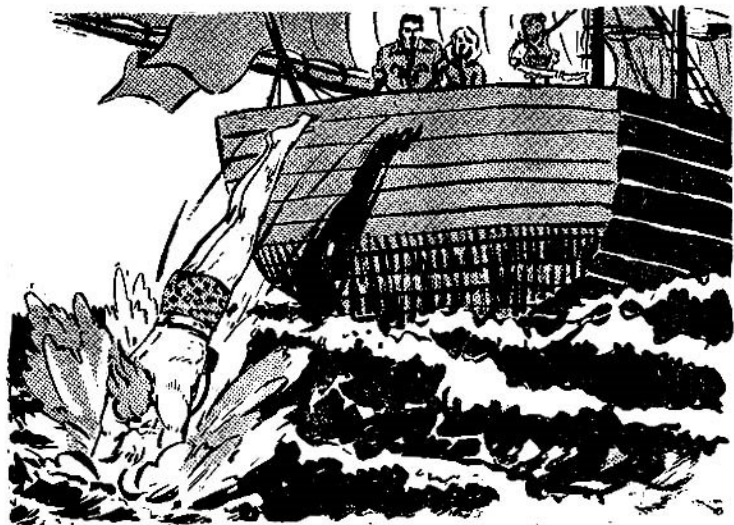
Όμως τ' άχταπόδι σφίγγει τή χελώνα μ' άφάνταστη λύσσα. Τό κοβούκι της τρίζει άπαίσια. Τό χτυπάει άκόμα και μέ τό μαύρο κόκκινο σκληρό του κέρατο. Καταφέρνει νά τό τρυπήσει.

Η τεράστια θαλασσοχελώνα πονάει τώρα άφάνταστα. Τό κεφάλι και τά πόδια της ξεπετιώνται πάλι έξω Σπαράζει φοβερά. Άπ' τ' άνοιχτό στόμα της βγαίνει δαιμονισμένο σφύριγμα. Τό δυστυχισμένο ζωο περνάει τίς τελευταίες του στιγμές...

Τό τρομερό χταπόδι βρίσκει την εύκαιρία. Άρπάζει μέ τό στόμα του τό κεφάλι της έτοιμοθάνατης χελώνας. Τά σουβλερά του δόντια μπήγονται στο λαιμό της.

Ο Κεραυνός κι' ή Θύελλα τραβάνε τά πιστόλια τους. Πυροβολούν από μικρή άπόσταση τό σκληρό κοβούκι τοῦ χταποδιού.

Τίποτα. Οι σφαίρες έξο στρακίζονται. Χωρίς οὔτε καν

Πρῶτος βουτίζει ἀπ' τὸ καράβι στὴ θάλασσα ὁ Ταρζάν. Ἀμέσως πίσω του ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ θύελλα.

νὰ τὸ γραντζουνίσουν. Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει πάνω ἀπ' τὰ κόκκινα κλαδιά τοῦ Κοραλόδεντρου :

— Κάτω τὰ πιστόλια σας, μάγκες ! Μονάχα ἡ χατζάρα μου μπορεῖ νὰ φέρει ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν, πο-νάει νὰ βλέπει τὴν ἄκακη θαλασσοχελώνα σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ θέση. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθήσει τὸν πιὸ ἀδύνατο ἀντίπαλο. Νὰ τὸν σώσει !

Καὶ νά : Τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του. Μ' ἓνα γρήγορο τίναγμα τῶν ποδαριῶν, ἐκσφενδονίζεται ἀνάλαφρος

στὸ βυθό. Φτάνει καὶ κάθεται πάνω στὸ σκληρὸ ὄστρακο τοῦ χταποδιοῦ. Μ' τ' ἀριστερὸ χέρι πιάνεται ἀπ' τὸ μαῦρο σουβλερὸ τοῦ κέρατο...

Ὁ μικροσκοπικὸς Νᾶνος τοῦ φωνάζει ἀπὸ ψηλά :

— Καμᾶκωσε τὸ Χταπόδαρο, Ταρζανάκο μου. Θὰ βάλω τὴ Χουχού νὰ μᾶς τὸν φτιάξει κρασάτο. Θὰ γλύφεις καὶ τίς μασχάλες σου, ἀδερφέ μου!

Τὸ τρομαχτικὸ Τέρας βλέπει μὲ τὰ δυὸ τεράστια θολὰ μάτια του τὸν ἄνθρωπο ποὺ θρονιάστηκε πάνω του.

Καὶ νά : Παρατάει ἀμέσως τὴ θαλασσοχελώνα. Σηκώνει τὰ τεράστια φοιλιωτὰ πλοκά-

μια του! Περικυκλώνει μ' αὐ-
τὰ τὸν Ταρζάν.

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας βρίσκεται τώρα σ'
ἕνα θανατερό κλουβί. . . Τὰ
φριχτά πλοκάμια τοῦ Τέρατος
δσο πᾶνε καὶ κλείνουν... Σὲ
λίγες στιγμὲς θὰ τοῦ τσακί-
σουν τὰ κόκαλα. Θὰ τοῦ πολ-
τοποιήσουν τίς σάρκες!..

Ἡ Θύελλα βγάζει τρομαγ-
μένο ξεφωνητό:

— Πατέρα μου!..

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ἄς ξαναγυρίσουμε γιὰ λίγο
στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγ-
κλα

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ
Τζέιν κι' ἡ Χουχού, ἔχουν ἀ-
πομείνει ἐκεῖ ὅπως εἶδαμε.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας φο-
βᾶται ν' ἀφήσει μονάχες στὶς
Σπηλιὰς τοὺς τίς δυὸ Γυναῖκες.
Παίρνει ἀμέσως τὴν Ἀρχόντισ-
σα τῆς Ζούγκλας καὶ τὴν Πυγ-
μαία στὴν κορφή τοῦ βραχώ-
δικου βουνοῦ τοῦ.

Κι' οἱ τέσσερες, τώρα ἐκεῖ,
περνᾶνε ἡσυχὰ κι' ἀγαπημένα.

Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέιν εἴ-
ναι πιά δυὸ καλὲς κι' ἀχώρι-
στες φίλες.

Νὰ ὅμως ποῦ κι' ἕνας πέμ-
πτος ἀγαπητὸς σύντροφος ἔρ-
χεται σὲ λίγες μέρες νὰ προ-
στεθεῖ.

Εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.
Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς
Ζούγκλας. Ὁ γενναῖος καὶ
καλόκαρδος Κραγιαμπού.

Ὁ μολυβένιος οὐρανὸς κι' ἡ
ὀμίχλη τοῦ Λονδίνου τὸν στε-
ναχωροῦν. Θέλει ν' ἀντικρῶσει

τοὺς ἀνοιχτοὺς ὀρίζοντες τῆς
λεύτερης Ζούγκλας. Νὰ νοιώ-
σει ξανά τὰ κατὰ χὰδια τοῦ
λαμπεροῦ ἡλίου τῆς!

Ἔτσι παίρνει τὴν ἀ-ὄφασον
νὰ δραπετεύσει ἀπ' τὸ ἀριστο-
κρατικὸ Κολλέγιο ποῦ τὸν ἔ-
χουν κλείσει ἐσωτερικὸ. Νὰ
ξαναγυρίσει μὲ κάθε τρόπο
στὴν πραγματικὴ κι' ἀγαπημέ-
νη του Πατρίδα.

Γιὰ κάθε ἄλλο παιδί θὰ ἦ-
ταν κακὴ κι' ἀσυγχώρητη πρά-
ξη νὰ παρατήσῃ στὴ μέση τίς
σπουδές. Νὰ φύγει κρυφὰ ἀπ'
τὸ Σχολεῖο ποῦ τὸν ἔχουν ἐμ-
πιστευθεῖ οἱ γονεῖς τοῦ.

Κανένας ἀπὸ οὓς δὲν πρέπει
νὰ φερθεῖ ποτὲ ἔτσι.

Μὴ παίρνετε παράδειγμα τὸν
Κραγιαμπού. Αὐτὸς εἶναι γέν-
νημα—θρέμμα τῆς Ζούγκλας
Αὐτῇ, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ἡ
πραγματικὴ του Πατρίδα. Ἐ-
κεῖ πρόκειται νὰ ζήσει. Ἐκεῖ
καὶ νὰ βασιλέψῃ μιὰ μέρα.
Ἔχει κάθε δικαίωμα λοιπόν,
νὰ θέλῃ ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀ-
έρα τῆς Πατρίδας τοῦ. Τῆς
Χώρας τοῦ!

Ἀρὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Γιὸς
τοῦ Ταρζάν, σηκώνεται ἀπ' τὸ
κρεβάτι. Οἱ συμμαθητὲς τοῦ
κοιμῶνται βαθιὰ πλάϊ.

Ὁ Κραγιαμπού ντύνεται ἡ-
συχὰ—ἡσυχὰ. Ὁ κοιτῶνας βρί-
σκεται ψηλά. Στὸ τέταρτο πά-
τωμα τοῦ κτιρίου Σὲ μικρὴ ἀ-
πόσταση ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παρὰ-
θυρο, φτάνουν τὰ κλαδιά ἐνὸς
πανύψηλου εὐκάλυπτου.

Ὁ νεαρὸς δραπέτης, μὲ τολ-
μηρὸ πῆδημα πιάνεται σ' ἕνα
ἀπ' τὰ κλαδιά. Σβέλτος σὰν

πίθηκος γλυστράει κάτω στην αύλη. Φτάνει στη μεγάλη κλειστή σιδερένια πόρτα. 'Ετοιμάζεται να σκαρφαλώσει...

Όμως ο νυχτοφύλακας του Κολλέγιου τόν παίρνει μυρωδιά. Τρέχει προς το μέρος του...

Ο Κραγιαμπού κάνει τώρα και μία δεύτερη κακή πράξη: 'Αφήνει το Νυχτοφύλακα να πλησιάσει πολύ κοντά. Τοῦ δίνει φοβερή γροθιά στο πρόσωπο. Τόν σωριάζει κάτω άναίσθητο.

Άμέσως σκαρφαλώνει στα κάγκελα της πόρτας. Πηδάει έξω στο δρόμο. Τό βάζει στα πόδια...

Σε λίγο φτάνει κάτω στο Λιμάνι. Κρύβεται πίσω από σωρούς κασόνια καί τσουβάλια.

Μαζί του έχει, από οικονομίες, μερικές χρυσές λίρες.

Σάν ξημερώνει, μαθαίνει ποιά απ' τὰ Καράβια φεύγει για την 'Αφρική. Με το χρυσάφι που έχει, δωροδοκεί κάποιον μέθυσο ναύτη του. 'Εκείνος για να εξασφαλίσει μπόλικο το ποτό του στο ταξίδι, τόν ανεβάζει κρυφά στο πλοίο. Τόν κρύβει κάτω στο σκοτεινό άμπάρι... Κι' εκεί τόν ξεχνάει.

Λίγο πριν φύγει το Καράβι, φτάνει ή 'Αστυνομία μαζί με το διευθυντή του Κολλέγιου. Έχουν την ύποψία μήπως ο Γιος του Ταρζάν ζήτησε να ταξιδέψει στην 'Αφρική. Ψάχνουν όλα τα διαμερίσματα του πλοίου.

Σε μία στιγμή ο Καπετάνιος, που ψάχνει κι' αυτός μαζί με τούς 'Αστυνομικούς, σκουντουφλάει πάνω στον κρυμμένο Κραγιαμπού. Εύτυχώς,

Δέν δείχνει να τόν κατάλαβε.

Έτσι ή έρευνα τελειώνει χωρίς αποτέλεσμα. Οι 'Αστυνομικοί κι' ο Διευθυντής του Σχολείου φεύγουν άπρακτοι. Το Καράβι με τόν τυχερό Λαθροπιβάτη σηκώνει άγκυρα. Ξεκινάει...

Περνάει κάμποση ώρα. Το Σκάφος έχει ξεμακρύνει αρκετά πιά. Ο Καπετάνιος κατεβαίνει συλλογισμένος στ' άμπάρι. Προχωρεί στη γωνιά που βρίσκεται κρυμμένος ο Κραγιαμπού. Σκύβει. Τόν πιάνει απ' το χέρι. Τόν σηκώνει:

— Έλα πάνω στο κατάστρωμα, παιδί μου. Έδω είναι σκοτάδι κι' άτμόσφαιρα πνιγρή.

Τό Παιδί τόν κυττάζει σαστισμένο.

Ο Πλοίαρχος τόν παρασέρνει μαζί του. Καθώς προχωρούν, του έξηγει:

— Σε είδα απ' τη στιγμή που σκούνταψα πάνω σου... Μά δέν θέλησα να σε παραδώσω στην 'Αστυνομία. Γνωρίζω καί θαυμάζω τόν δοξασμένο πατέρα σου. Ένοιωσα καί τη δική σου λαχτάρα να ξαναγυρίσεις στη Ζούγκλα...

Έτσι ο Κραγιαμπού κάνει ένα θαυμάσιο ταξίδι μέχρι την 'Αφρική. Είναι πιά ο φιλοξενούμενος του καλού Καπετάνιου.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΙΔΕΡΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο Γιος του Ταρζάν άποβιβάζεται στο Μεγάλο Λιμάνι. Παίρνει το δρόμο για το έσωτερικό της άπέραντης κι' άγρι-

ας Ζούγκλας. Φτάνει στη Σπηλιά του Άρχοντα Πατέρα του. Όμως τη βρίσκει άδεια. Κανένας πιά δέν μένει εκεί.

Άνθούχος παίρνει άμέσως τὸ μονοπάτι γιὰ τὴν Άνατολή. Τραβάει γιὰ τὸ περήφανο ἑλληνικὸ βουνό...

“Άς βρεθοῦμε γιὰ λίγες στιγμὲς μονάχα, στὸ Βερολίνο. Μέσα στὸ Ἐπιστημονικὸ Ἐργαστήριο τοῦ Πάστουρ, Κάτι τρομερὸ γίνεται ἐκεῖ.

Ὁ Καμπούρης Ἐπιστήμονας ἔχει πῶψι πιά νάναι καλός. Μέσα του ἔχει ζυπνήσει ἓνας ἐγκληματίας ἄνθρωπος.

Τώρα μισεῖ ἀφάνταστα τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα. Τὸν ἔχει ἀναστατώσει ἡ σκέψη πὼς κατάρφταν, αὐτοὶ πρῶτοι, νὰ ἐφεύρουν τὰ «Μηχανικὰ Βράχια». Φοβάται πὼς θὰ γίνουν μὲ τὸν καιρὸ πιδ ἴσχυοι ἀπ’ αὐτόν. Θὰ πᾶψι νάναι ὁ παντοδύναμος ἄνθρωπος τῆς Γῆς! Γι’ αὐτὸ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τοὺς ἐξοντώσει.

Στὸ Ἐργαστήριό του ἔχει ἔτοιμους κιόλας τέσσερες σιδερένιους μηχανικούς ἄνθρώπους. Τοὺς ἔχει φτιάξει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Στὸ ἐσωτερικὸ τους, ἀντὶ σπλάχνα, ἔχουν σύρματα, κι’ ηλεκτρικὲς συσκευές. Στὰ χέρια τοὺς ἔχει δώσει νὰ κρατᾶνε ὅπλα καὶ πιστόλια.

Τ’ ἄλλοις αὐτὰ Ρομπὸτ κινούνται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Μποροῦν ἀνὰ πετᾶνε στὸν ἄερα. Νὰ πυροβολοῦν, Νὰ κάνουν χίλιες δυὸ ἄλλες μηχανικὲς κι’ αὐτόματες κινήσεις.

Ὁ ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς Σιδερανθρώπους εἶναι δυὸ φορές πιδ μεγαλόσωμος ἀπ’ τοὺς ἄλλους. Στὴν κοιλιά του βρίσκεται ἓνα στρογγυλὸ κλειστό ἄνοιγμα. Σάν μικρὴ πόρτα...

Ξαναγυρίζουμε στὴ Ζούγκλα Στὴν κορφή τοῦ θεόρατου βραχώδικο βουνοῦ.

Σούρουπο. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ ξαπλωμένη ἔξω ἀπ’ τὴ Σπηλιά της. Εἶναι σήμερα λίγο ἀδιάθετη.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Τζεϊν κι’ ἡ Χουχού ἔχουν κατέβει νὰ μαζέψουν γλυκόχυμους καρπούς. Νὰ φέρουν δροσερὸ νεράκι.

Ξαφνικὰ γνώριμη παιδικὴ φωνὴ ἀκούγεται κάτω ἀπ’ τὰ βράχια:

— Γκαούσουρ!.. Ταταμπούσου!

Εἶναι ὁ Γιὸς τοῦ Ταρζάν. Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει στὴν κορφή Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀγκυλιάζει τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ. Τὸν φιλάει μ’ ἀγάπη καὶ λαχτάρα.

Ὁ Κραγιαμποῦ ρωτᾷ ἀνήσυχος γιὰ τοὺς γονιοὺς του. Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα τοῦ λέει πὼς ἡ μητέρα του βρίσκεται ἐκεῖ. Μὰ ὁ Πατέρας του, μαζί μὲ τὸν Κεραυνὸ, τὴ Θύελλα καὶ τὸν Ποκοπικό, ἔχουν φύγει. Κάνουν ἐξερεύνηση γιὰ τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ. Στὴν «Υγρὴ Ζούγκλα».

Τοῦ μιλάει καὶ γιὰ ὅλα ὅσα ἔχουν σὲ μεταξὺ συμβεῖ.

Τὸ καλόκαρδο παλικάρι ἐτοιμάζεται νὰ κατέβει ἀπ’ τὸ θεόρατο βουνό. Νὰ τρέξει νὰ

‘Ο Ποκοπίκο ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— ‘Αμίν, ἀδερφέ μου ! ‘Εδώ ἔχει καὶ φέκες γιὰ τὰ ποισίκια.

βρεῖ καὶ ν’ ἀγκαλιάσει, μιὰ ὥρ’ ἀρχήτερα, τὴν ἀγαπημένη του μητέρα.

‘Εξω ἀπ’ τὴ Σηηλιά βρίσκεται πεταμένο ἓνα παλιό ἀκόντιο. ‘Απ’ αὐτὰ πού μεταχειρίζονται οἱ ἰθαγενεῖς.

‘Ο Κραγιαμπού τὸ παίρνει. Πιὸ πολὺ γιὰ παιχνίδι, παρὰ γιὰ ὄπλο. Ξεκινάει.

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ κατέβει τὰ πρῶτα βράχια.

Ξαφνικά παράξενη βοή ἀκούγεται ψηλά στὸν οὐρανό.

‘Απ’ τὴ θέση πού βρίσκεται τὸ Παιδί δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει τίποτα. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Ταταμ πού πού στέκεται ψηλά στὴν

κορφή.

Αὐτὴ βλέπει τοὺς τρομαχτικούς ἐχθροὺς πού πλησιάζουν. Τρομαγμένη ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ βράχια. Φτάνει κοντὰ στὸν Κραγιαμπού. Κόνει νὰ τοῦ μιλήσει γιὰ τὰ παράξενα πλάσματα π’ ἀντίκρουσαν τὰ μάτια της.

Μὰ εἶναι περιττὸ πιὰ.

Τὴν ἴδια στιγμή παρουνιάζονται στὸν ἀέρα, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ’ αὐτοὺς, οἱ τέσσερες Σιδεράνθρωποι τοῦ Πάστουρ. Πετοῦν ἀνάλαφροι σὰν χελιδόνια.

Καὶ νὰ : Χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβὴ ἀρχίζουν ἀμέσως τὴν ἐπίθεση.

Με τὰ πιστόλια καὶ τὰ ὄπλα ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια, πυροβολοῦν τὴ μελαψὴ γυναικα καὶ τὸ νεαρὸ παλικάρι.

Ὅμως ὅλες οἱ σφαῖρες τους ἀστοχοῦν. Μὲ τίς αὐτόματες μηχανικὲς κινήσεις τῶν χερῶν τους, δὲν καταφέρνουν νά χτυποῦν καλὴ σκοπεύση. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ πετύχουν τὸ στόχο.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Κραγιαμπού κρύβονται κάθε τόσο πίσω ἀπὸ μεγάλα σίγουρα βράχια. Ἀποφεύγουν ὅσο μποροῦν τίς σφαῖρες τῶν φοβερῶν ἐπιδρομέων.

Τέλος, ὁ Γίδος τοῦ Ταρζάν χάνει τὴν ὑπομονή. Ἀτρόμητος σὺν τὸν πατέρα του, στέκει ἀκάλυπτος μπροστὰ στὰ σιδερένια Τέρατα τοῦ ἀέρα. Σηκώνει τὸ ἀκόντιο. Τὸ πατάει μ' ὀρμὴ καὶ λύσσα στὸν πιὸ μεγαλόσωμο Σιδεράνθρωπο ἀπ' τοὺς τέσσερες.

Ἡ ἀτσολένια αἰχμὴ τοῦ ἀκόντιου χτυπάει μὲ δύναμη πάνω στὰ σκληρὰ στήθεια τοῦ ἐπιδρομέα. Ἐνας μεταλικὸς κρότος ἀκούγεται :

— Ντίννν...

Τὸ ἀκόντιο ξαναγυρίζει πῖμὲ τὴν ἴδιαν ὀρμὴ. Χωρὶς νὰ φέρεي κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Κραγιαμπού εἶναι ἔξυπνο παλικάρι. Καταλαβαίνει πόσο μάταια θᾶναι κάθε προσπάθειά του ν' ἀντιμετώπισει τοὺς τρομεροὺς ἀντιπάλους μὲ τόσο φτωχὸ καὶ πρωτόγονο ὄπλο.

Φωνάζει στὴ μελαψὴ γυναικα :

— Κρύψου Ταταμπού !..Κρύψου, ὅπως μπορεῖς... Σὲ λίγες

στιγμὲς θὰ ξαναγυρίσω...

Ἀμέσως πηδάει σὺν τσασκά-λι τὰ βράχια. Κατεβαίνει μ' ἀφάνταστο κίνδυνο τῆς ζωῆς του τὸ θεόρατο βουνό.

Οἱ Σιδεράνθρωποι ἔξακολουθοῦν νὰ πετᾶνε γύρω στὰ ψηλὰ βράχια τῆς κορυφῆς. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν κρυμμένη Ἑλληνίδα.

Ὁ Κραγιαμπού στέκεται τυχερὸς. Δὲν εἶδαν πῶς τοὺς ἔφευγε...

Ταυτόχρονα, κάτω ἀπ' τὴ Ζούγκλα, φτάνει στ' αὐτὰ τῆς Ταταμπού, ἡ τρομαχτικὴ κραυγὴ τοῦ Συντρόφου τῆς. Τοῦ θρυλικοῦ Ἑλλήνα Γκαούρ :

— Ἀαάόοο ! Ἀααόοοοοοοο !

Εἶναι φανερό πῶς ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει ἰδεῖ ἀπὸ μακριὰ τὰ τέσσερα τέρατα τ' οὐρανοῦ. Ἐρχεται νὰ σώσει τὴν πολυαγαπημένην του Συντρόφισσα...

Καὶ νὰ : Σὲ λίγες στιγμὲς, μοζὶ μὲ τὴ Τζέιν καὶ τὴ Χουχού, φτάνουν στοὺς πρόποδες τῆς πίσω πλαγίᾳς τοῦ βραχώδικο βουνοῦ. Ἀπ' τὸ μέρος ποῦ βρίσκεται ἡ πηγὴ, Ἀρχίζουν τὰ σκαρφαλώνουν στ' ἀπότομα βράχια.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία κυττάζει μὲ θαυμασμό τοὺς τέσσερες Σιδεράνθρωπους. Ξεφωνίζει λαχανιασμένη :

— Καλὲ γιὰ τῆράτε τί ὁμορφὰ ποὺ πτερουγᾶνε τὰ πουλάκια μου ! Μπὸ ποὺ κακοψοφονάχουνε ! Καλὲ πρώτη βολὰ γλέπω γαμπρούς.. πετούμενους !

Ὁ Γκαούρ, καθὼς ἀνεβαί-

νει, έξακολουθεί νά βγάξει τήν τρομαχτική κραυγή του.

«Ο πιό μεγαλόσωμος ἀπ' τοῦς Σιδεράνθρωπους, φαίνεται πῶς τὸν ἀκούει. Ἀμέσως γυρίζει. Κάνει κεραυνοβόλο κάθετη ἐφόρμηση. Φτάνει κάτω στό μελαψό Γίγαντα. Τὸν ἀρπάζει στὰ σιδερένια μπράτσα του. Τὸν σηκώνει ψηλά. Ὑστερα ἀνοίγει τὰ χέρια. Θέλει νά τὸν παρατήσει. Νά γκρεμοτσακιστεῖ κάτω. Νά γίνῃ χίλια κομμάτια.

Ὅμως ὁ Γκαούρ δέν πέφτει. Ἐχει γατζωθεῖ γερὰ πάνω στὸν τρομαχτικὸν ἀντίπαλο.

Ὁ μέγας Σιδεράνθρωπος κάνει τώρα ἀπότομες κινήσεις στὸ κενό. Στριφογυρίζει δαιμονισμένα. Θέλει νά τινάξῃ ἀπὸ πάνω του τὸν ἀνέπιθύμητο γίγαντα.

Ὁ Γκαούρ ζαλίζεται. Νοιώθει πῶς δέν θά μπορέσῃ γιὰ πολὺ ἀκόμα νά κρατηθεῖ.

Ἡ Χουχού παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ ποὺ διαδραματίζεται ψηλά στὸν ἀέρα. Φωνάζει στὸ σιδερένιον ἄνθρωπο :

— Καλὲ δέν ἔπαιρνες ἐμένα στὴν ἀγκαλιά σου! Ποῦμαι καὶ μούρλια, ποὺ κακοχρόνο νάχω! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἔχει τραβήξῃ τὸ πιστόλι της. Πυροβολεῖ μὲ λύσσα τ' ἀλόκοτα τέρατα τ' οὐρανοῦ!

Ξαφνικά τρομερὸς θόρυβος ἀπὸ συνεχιζόμενες ἐκρήξεις ἀκούγεται κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ βραχώδικο βουνοῦ.

Καὶ νά: Ψηλά στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται οἱ τέσσερες Σιδεράνθρωποι. φτάνει ἓνας

τρομερὸς κι' ἀκαταμάχητος ἀντίπαλος!

Τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Γκαούρ παρατάει τὰ χέρια του. Ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τοῦ μεγάλου Σιδεράνθρωπου. Ἀρχίζει νά γκρεμοτσακίζεται στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ξαναγυρίζουμε στὸ βυθό.

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν, ὅπως εἶδαμε, πηδαίει οβέλτος πάνω στὸ τεράστιο χταπόδι. Ἐκεῖνο παρατάει τὴν ἐτοιμοθάνατη θαλασσοχελώνα. Σηκώνει τ' ἀπέραντα φοιιδωτὰ πλοκάμια τοῦ Περικυκλώνει μ' αὐτὰ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ λευκὸς Γίγαντας βρίσκειται τώρα σ' ἓνα θανατέρω κλουβί. Τὰ φρικτὰ πλοκάμια τοῦ Τέρατος, ὅσο πᾶνε καὶ κλείνουν. Σὲ λίγες στιγμὲς θά τοῦ τσακίσουν τὰ κόκαλα. Θά τοῦ πολτοποιήσουν τὶς σάρκες!..

Ἡ Θύελλα βγάξει τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Πατέρα μου!

Ὅμως ὁ Ταρζάν εἶναι γένημα καὶ θρέμμα τῆς Ζούγκλας. Δέν εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνοντ' ἔτσι εὐκολα.

Στὸ δεξι χέρι σφίγγει τ' ἀκονισμένο κι' ἀστραφτερὸ μαχαίρι του. Γρήγορος σὰν κεραυνός, τὸ καρφώνει μὲ λύσσα στὰ μεγάλα μάτια τοῦ θείου. Εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο του. Μονάχα ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νά τὸ σκοτώσῃ...

Τὸ τρομερὸ χταπόδι σπαρ-

ταράει για λίγες στιγμές. 'Ο βυθός ανακατώνεται. Γίνεται θολός σαν βούρκος.

Τέλος τὰ τεράστια φοιιδωτά πλοκάμια παραλύουν. Τό τρομαχτικό Τέρας σωριάζεται κάτω νεκρό. Πάνω στήν έτοιμοθάνατη Θαλασσοχελώνα μέ τό ραγισμένο καβούκι...

‘Ο ‘Αρχοντας τής Ζούγκλας έχει νικήσει κι’ αύτή τή φορά!

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει τώρα σβέλτος άπ’ τό Κοραλόδενδρο. Μέ τή θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του χτυπάει άτρόμητος τήν άκρη από κάποιον πλοκάμι του σκοτωμένου χταποδιού. Ξεφωνίζει άγρια :

— Πίσω οι πολίτες! “Αν δέν βάλω τό χεράκι μου, τίποτα δέν γίνεται!

‘Η Θύελλα άγκαλιάζει μέ λαχτάρα τόν πατέρα τής. Τόν φιλάει μέ χαρά για τήν άνέλπιστη σωτηρία του.

‘Ο Νάνος έξακολουθεί νά χτυπάει μέ όρμη και δύναμη τήν άκρη του άψυχου πλοκάμιου. Μουρμουρίζει βαριά :

— ‘Αμέε! “Ετσι σκοτώνουνε τά χταπόδια. Μέ τό μαλθακό δέν γίνεται τίποτα!..

‘Αμέσως γυρίζει στήν Κόρη του Ταρζάν. Ρωτάει :

— Δέν μου λές, κυρά Λεγάμενη... ‘Εδω κάτω στόν πάτο τής θαλασσός, δέν έχει ποτέ λιακάδα ;

— “Οχι. Γιατί ρωτάς ;

Τής δείχνει τό τεράστιο νεκρό χταπόδι :

— Καθότι θέλω νά τό... ξεράνω στόν ήλιο! Πολύ τό γουστάρω, άδερφέ μου!

.

‘Ο Ταρζάν, ό Κεραυνός, κι’ ή Θύελλα προχωρούν τώρα. Βιάζονται νά έξερευνήσουν τόν μυστηριώδη κι’ άγριο βυθό.

‘Ο Ποκοπίκο τούς άκολουθεί βαρετά. Τεμπέλικα. Κάθε τόσο άναοτενάζει :

— “Ε ρε και νάχα τόν Καθαρόαιμο! Τόν ‘Υπεργάιδαρο τής Ζουγκλός!.. Θά καμάρωνα στή ράχη του, σάν... μπατζανάκης του Μεγαλέξαντρου!

‘Ο βυθός πού περπατάνε είναι στρωμένος μ’ άμέτρητα πολύχρωμα πετράδια. Κοράλια, σφουγγάρια κι’ άλλα παράξενα φυτά, ξεπενάγοντ’ έδω κι’ εκεί. Χιλιάδες όμορφα και πολύχρωμα ψαράκια ξεφνιαζονται στο πέραςμα των Συντρόφων.

Ξαφνικά τὰ νερά άναταράζονται πάλι.

‘Ο Ταρζάν, ό Κεραυνός κι’ ή Θύελλα κρύβονται πρόχειρα πίσω άπ’ ένα τεράστιο σφουγγάρι. ‘Ο Ποκοπίκο μ’ ένα πήδημα θρονιάζεται πάνω στή μαλακιά κορφή του σφουγγαριού.

Και νά : Σέ λίγες στιγμές αλόκοτο ζωο του βιθού παρουμεσιάζεται. Είναι ένα τεράστιο κίτρινο ψάρι. Τό κεφάλι του δυσανάλογα μεγάλο και χοντρό. ‘Απ’ τή βάση του ξεφυτρώνει θύσανος από μακρές σκληρές τρίχες. Σάν χαίτη

‘Ο Κεραυνός έξηγεί γρήγορα στούς συντρόφους του :

— “Όσα θεριά ζούν πάνω στή Ζούγκλα, βρίσκονται κι’ έδω κάτω από βυθό τής τροπικής θάλασσας. Αυτό τό θηρίο

δέν μπορεί παρά νά εἶναι λιοντάρι. Προσέχτε! Προσέχτε!

Ὁ Κεραυνός κι' ἡ Θύελλα ξαφνιάζονται. Κάνουν νά προφυλαχτοῦν. Τό θαλάσσιο λιοντάρι ἔρχεται μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα κατὰ πάνω τους.

Ὁ Ποκοπικό στριγγλίζει τρομαγμένος ;

— Πίσω λέων τοῦ ὕδατος ! Πίσω ψαρολιόνταρο !

Μά δέν. πρᾶφταίνει ὁ ἄμοιρος νά τελειώσει τὰ λόγια του.

Τό λιοντάρι τοῦ βουθοῦ φτάνει σάν δαίμονας στό σφουγγάρι πού βρίσκεται ὁ Νᾶνος. Ἀνοίγει τὸ μεγάλο στόμα του. Τὸν καταβροχθίζει.

Μετὰ τὴν ἴδια ταχύτητα προχωρεῖ νά φύγει.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Θύελλα τᾶχουν χάσει. Ὅμως ἓνας ξαφνικός πυροβολισμός τοὺς συνηφέρει.

Ὁ Κεραυνός, πιὸ ψυχραίμος ἀπ' ὅλους, ἔχει πυροβολήσει. Ἡ σφαῖρα βρίσκει τὸ θηρίο στό κεφάλι. Τό τραυματίζει.

Εὐτυχῶς, τὸ λιοντάρι τῆς θάλασσας σταματᾷ τὸ δαιμονισμένο δρόμο του. Ἄν ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ δέν τῷχε πυροβολήσει, θᾶχε τώρα χαθεῖ στό βάθος τοῦ ἀπέραντου βουθοῦ.

Ὅμως τραυματισμένο, καθώς εἶναι τώρα, μανιάζει περισσότερο. Μ' ἀνοιχτὸ τὸ φοβερό του στόμα χύνεται πάνω στή Θύελλα. Αὕτῃ βρίσκεται πιὸ κοντὰ του.

Ὁ Κεραυνός δέν προφταίνει νά πυροβολήσει, παρά μιὰ φορά ἀκόμα. Στὸ μεταξύ μ' ἓνα σβέλτο πήδημα ὁ Ταρζάν ἐπε-

βαίνει. Καβαλλάει στὴ ράχη τοῦ λιονταριοῦ. Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζεται ἀπ' τὴ χεῖρ του. Στὸ δεξιὸ σφίγγει μὲ λύσσα τ' ἀστραφερό μαχαίρι. Τὸ χτυπάει μ' ὀρμὴ στὰ μάτια τοῦ θηριοῦ. Τὸ τυφλώνει δῶς καὶ τ' ἄχταπόδι.

Τὸ θαλασσινὸ θηρίο σπαράζει τώρα ἀκόμα περισσότερο. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξεφεύγει ἀπὸ πάνω του. Τυφλωμένο, καθὼς εἶναι, ἀναζητᾷ μετὰ τὴν ὁσφρησὴ τὸν ἀντίπαλο. Ὅχι πιά γιὰ νά τὸν καταβροχθίσει, μὰ γιὰ νά τὸν κομματιάσει μετὰ τὴν τρομερὰ του δόνησι.

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζεται τώρα ἀπ' τὸ κάτω μέρος τῆς χεῖτος του. Καρφώνει μετὰ προσοχὴ τὸ μαχαίρι στὴν κοιλία του. Τὸ σέρνει δὲ δύναμη. Ἀνοίγει μιὰ μεγάλη τρύπα. Μέσ' ἀπ' αὐτὴν ξεπηδάει φρέσκος—φρέσκος ὁ Ποκοπικό. Σάν νά γεννήθηκε αὕτῃ τῇ στιγμῇ. Φωνάζει στό σωτήρα του:

— Νὰ σοῦ ζήσω, κυρά... Μαμμή ! Ἀγοράκι εἶμαι !

Τὸ θαλασσινὸ λιοντάρι ἔχει πάψει πιά νά σπαρταράει. Πέφτει ἀκίνητο κάτω στό βυθό. Εἶναι σκοτωμένο !

Ὁ Νᾶνος πηδάει ἀνάλαφρος στοὺς ὤμους τοῦ Ταρζάν. Ἀγκαλιάζει τὸ κεφάλι του. Τὸν φιλάει μ' εὐγνωμοσύνη στὰ μάγουλα. Τοῦ σκάει στό πῖ καὶ φῖ τ' ἀπαραίτητο στιχάκι :

«Γιὰ σου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας,
μὲ τὰ νεῖάτα σου τ' ἀγκυαῖα !

*Δέν τὸ ἤξερα πὼς εἶσαι
καί... Διπλωματοῦχος Μαία !»*

Ὁ Ταρζάν σηκώνει τὸ χέρι.
Τὸν τινάζει ἀπὸ πάνω του σάν
κορηό.

Ὅλοι μαζί συνεχίζουν πάλι
τὸ δρόμο τους.

Οἱ δυὸ Ἄνδρες προχωροῦν
μπροστὰ Ἡ Θύελλα κι' ὁ Πο-
κοπικό ἀκολουθοῦν πίσω τους.
Θαυμάζουν τὰ παράξενα φυ-
τὰ κι' ὁστρακα τοῦ βυθοῦ.

Ξαφνικά ἀντικρύζουν κάτω
μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ τρύπα.
Ἰοία—Ἰοία θὰ χωροῦσε νὰ
περάσει ἀπ' αὐτὴν ἓνα κανο-
νικό πορτοκάλι.

Ὁ Νάνος σκύβει μ' ἐνδια-
φερόν. Χωρὶς νὰ πολυσκεφτεῖ,
πιάνει ἓνα μικρὸ βότσαλο. Τὸ
ρίχνει μέσα. Φαντάζεται πὼς
εἶναι φωλιά φιδιοῦ. Τραβάει
τὴ χατζάρα του. Ἐξηγεῖ στὴ
Νέα :

Κάτσε νὰ σπάσεις πλάξ !
Μόλις ἡ φιδάρα βγάλει τὴν
κεφάλαι της, θὰ τὴ θερίσω σάν
μπρόκολο, μετὰ συγχωρί-
σιως !

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή τὰ
μεγάλια κωμικά μάτια του
γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ
φρίκη. Ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωση:
— Ἀααμάν, ἀδερφέ μου !
Σὲ σταυροδρόμι πέσαμε.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας
μας ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ
βραχῶδες βουνό.

Εἶδαμε τὸν Γκαούρ νὰ ξε-
φεύγει ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
μεγάλου Σιδεράνθρωπου. Νὰ
γκρεμοτσακίζεται στὸ τρομα-

χτικό βάραθρο.

Τὴν ἴδια στιγμή δυνατός
θόρυβος ἀκούγεται. Ἀπ' τοὺς
πρόποδες τοῦ βουνοῦ ξεπετά-
γεται τὸ τεράστιο Ρομπὸτ τοῦ
Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας.
Ἀνεβοῖνει ψηλά. Μὲ τὴ δαγ-
κάνια τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του
ἀρπάζει στὸν ἀέρα τὸν με-
λαψὸ γίγαντα.

Ἀμέσως κάνει ἀπότομη
στροφή. Ἐπιτίθεται μ' ἀφάν-
ταστη ὀρμὴ στοὺς Σιδεραν-
θρώπους. Τοὺς χτυπάει μὲ τ'
ἀτσάλινο κεφάλι του. Τοὺς
συντρίβει. Καταστρέφει τὸ μη-
χανισμό τοὺς. Ἕνας—ἕνας
πέφτουν ἀπ' τὸ θεόρατο ὕψος
ποὺ βρίσκονται. Σωριάζονται
κάτω. Τσακίζονται στὰ σκλη-
ρὰ βράχια.

Τὸ τεράστιο Ρομπὸτ ἔχει
νικήσει. Προσγειώνεται πάλι
στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν φτά-
σει κοντὰ ὁ Γκαούρ, ἡ Γζεῖν
κι' ἡ Πλυμαία, Κατεβαίνει ἀπ'
τὴν κορυφὴ κι' ἡ Ταταμπού.

Καὶ νὰ ; Ἡ τετράγωνη πόρ-
τα ποὺ βρίσκεται στὴν κοιλιά
τοῦ Ρομπότ, ἀνοίγει. Ἀπ' τ'
ἀνοιγμά της πηδαί ξξω χα-
ρούμενος ὁ Κραγιαμπού.

Ὁ Γιδὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει μά-
θει νὰ χειρίζεται καλὰ τὸν
Ἀτσάλινιο μηχανικό Γίγαντα.
Ἔτσι μπόρεσε νὰ σώσει, ὅχι
μονάχα τὸν Γκαούρ, μὰ κι'
ὄλους τοὺς συντρόφους του
ἀπὸ σίγουρο καὶ φριχτὸ θά-
νατο.

Ἡ Χουχοῦ κυττάζει μὲ θλί-
ψη τοὺς ἀκινήτους κάτω Σιδε-
ράνθρωπους. Ἀναστενάζει σπα-
ρακικάρδια :

— «Ααααα! Πάνε κι' ετούτοι!.. Έμ, γι' αυτό θα μείνω στο ράφι, πού κακοχρόνο νάχω!..

Ο Γκαούρ, ο Κραγιαμπού κι' οι Γυναίκες τρέχουν τώρα κοντά στους τσακισμένους έκδρομείς. Τους έξετάζουν με προσοχή.

Οι τρεις μικρότεροι Σιδεράνθρωποι δέν κρύβουν στο έσωτερικό τους, παρά μονάχα σύρματα, συσκευές κι' άλλα πολύπλοκα ήλεκτρικά όργανα.

Σάν φτάνουν όμως κοντά στον τέταρτο και μεγαλείτερο, παροξενούνται.

Τό σιδερένιο περίβλημα του μηχανικού ανθρώπου έχει σπάσει άπ' την πτώση του πάνω στα βράχια. Άπ' τ' άνοιγματα διακρίνεται μέσα κάποιο πραγματικό ανθρώπινο κορμί.

Με μεγάλη δυσκολία καταφέρνουν να τον λευτερώσουν. Νά τον βγάλουν έξω.

Άλίμονο! Τά μάτια τους άνοιγουν διάπλατα τώρα άπό φρίκη! Μπροστά τους άντικρύζουν νεκρό τόν Πάστουρ. Τόν παντοδύναμο κνιμπούρη Έπιστήμονα.

Αυτός είχε κρυφτεί μέσα στον πιο μεγάλο Σιδεράνθρωπο. Άπ' εκεί, με τίς συσκευές του, όδηγοϋσε και τους άλλους..

Τά μάτια του Κραγιαμπού βοϋρκώνουν. Χωρίς να τό θέλει έχει σκοτώσει έναν άνθρωπο. Ψιθυρίζει με συντριβή:

— Ποτέ!.. Ποτέ δέν φαντάστηκα πώς μέσα σ' αυτά τά μηχανικά πλάσματα, θά βρισκόταν μιá ζωντανή ψυχή!..

Όλοι μαζί τώρα, σκάβουν γρήγορα ένα λάκκο. Θάβουν τό νεκρό Πάστουρ..

Τά μάτια τους έχουν βουρκώσει. Είναι άδύνατο νά έξηγήσουν πώς, ό καλός αυτός άνθρωπος, θέλησε νά τους βλάψει...

Ο Κραγιαμπού παρακαλάει νά μη μείνουν στο βραχώδιο βουλό. Δέν θέλει νά βρísκεται κοντά στον τάφο του ανθρώπου πού, χωρίς νά τό θέλει, άφάιγεσε τή ζωή!..

Η Τζέιν δέχεται. Μά ό μελαψός Έλληνας κι' ή συντροφισά του δέν θέλουν νά τούς άφήσουν μονάχους κι' άπρoστάτευτους. Παίρνουν τήν άπόφαση νά έγκατασταθούν κι' κι' εκείνοι μαζί τους.

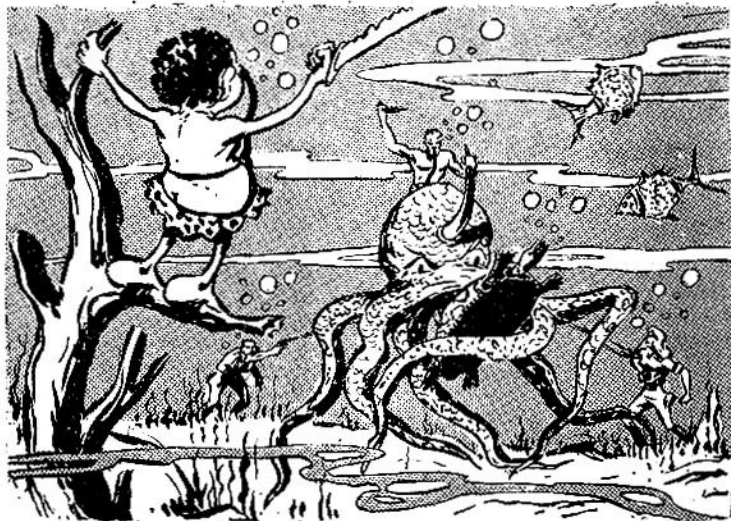
Έτσι όλόκληρη ή συντροφιά παίρνει τό χιλιοπατημένο μονοπάτι πρós τή Δύση. Φτάνουν στη Σηηλιά του Άρχοντα τής Ζούγκλας...

Στό μεταξύ έχει άρχίσει νά νυχτώνει. Τρώνε ξερούς καρπούς πού βρίσκοντ' εκεί Έτοιμάζονται νά πλαγιασουν.

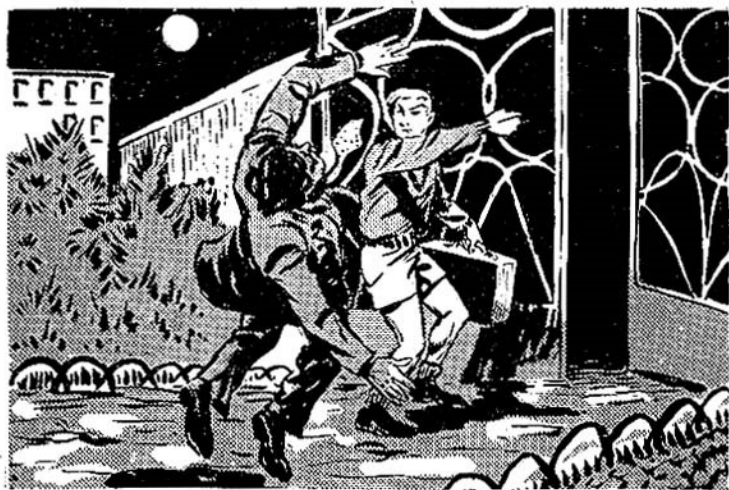
Ξαφνικά ό Γκαούρ θυμάται πώς έχουν άφήσει άνοιχτή τήν είσοδο τής πέτρινης Σηηλιάς. Έκεί πού βρίσκεται τό έπιστημονικό Έργαστήριο του Γιού του. Δέν έχουν κυλήσει στ' άνοιγμά της τό μεγάλο βαρύ βράχο. Μπορεί θεριά κι' άγρίμια νά μπουν μέσα. Νά κάνουν μεγάλες ζημιές..

Ο Κραγιαμπού είναι πρόθυμος νά πάει μαζί του. Νά τόν βοηθήσει. Όμως ό Έλληνας Γιγαντας τόν έμποδίζει.

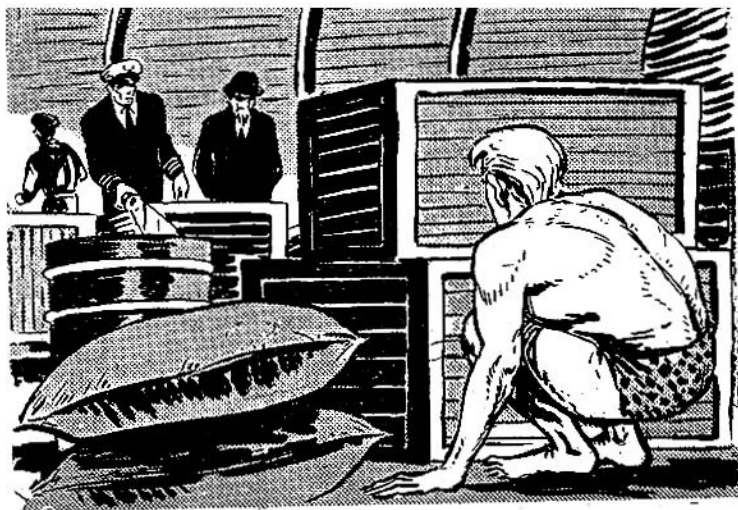
— Καλύτερα νά μείνεις έδω

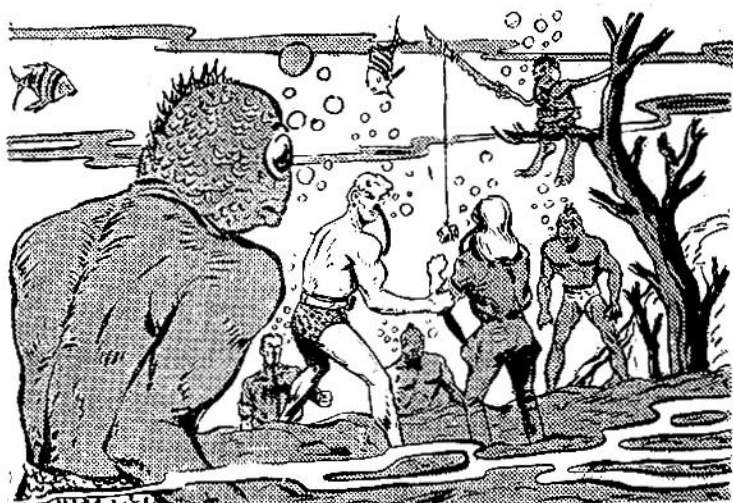
Ο Αρχόντας η. Αρχόντας με ένα πηρόνημα βρίσκεται πλωνό στο τεράστιο χταπόδι. Σφίγγει με λύσσα το μαχαίρι του.

Ο Κραγιαμπού δίνει στο Νυχτοφύλακα τρομερή γροθιά. Τον σωριάζει κάτω άναίσθητο.

Οι Άστυ-μικλοι, μαζί με τον Καπετάνιο και τόν Διευθυντή
του Κολλεγίου ψάχνουν στο άμπάρι του Καρχηδιού.

Μεταπορεύνη φυλή μαύρων Ήλιανθρώπων παρουσιάζεται. Τρι-
γυρίζει τους τρεις Συντρόφους. Ο Ηοκοπίκο ζητάει να τους
ψαρέψη από ψηλά.

Νὰ προστατέψεις τὴ Μητέρα σου, ἂν χρειαστεῖ. Ἐγὼ θὰ πεταχθῶ μὲ τὴν Ταταμπού Γρήγορα θὰ γυρίσουμε πάλι.

Ἀμέσως, οἱ δυὸ μελαψοὶ Σύντροφοι ξεκινᾶνε.. Παίρνουν ξανά τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ βραχῶδες βουνό.

Ἡ Τζεϊν, ὁ Κραγιαμπού κι' ἡ Χουχού, πλαγιάζουν στὴ Σηλιά. Ἐτοιμάζονται ν' ἀποκοιμηθοῦν.

Περνάει ἔτσι κάμποση ὥρα.

Ξαφνικά, καὶ λίγο πρὶν τοὺς πάρει ὁ ὕπνος, παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους. Μοιάζει μ' ἀνθρώπινο ποδοβολητό.

Ὁ Κραγιαμπού κι' ἡ Μητέρα του, πετάγονται ὀρθοί. Βγαίνουν στ' ἀνοιγμα τῆς Σηλιάς. Ἀφουγγράζονται ἀνήσυχοι.

Ἡ Χουχού ζητάει νὰ τοὺς καθησυχάσει :

— Καλὲ μὴ φοβόσαστε, καλέ ! Τίποτα γαμπροὶ θάναι καὶ θάρχονται νὰ μὲ κλέψουνε ! Ἀχ, τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ... μούρλιες, ποὺ κακαψόφο νάχουμε ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Τὸ ἐξασκημένο αὐτὶ τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας, δὲν γελιέται. Κάποιος ὕπουλος ἐχθρὸς παραμονεύει γύρω τους.

Καὶ νὰ : Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἐπίθεσις ἐκδηλώνεται. Ἀγριεσφωνές κι' ἀλαλαγμοὶ ταραίζουν τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Μαῦρες σιλουέτες Καννίβαλων ξεχύνονται πρὸς τὴ Σηλιά.

Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἕνας τρομαχτικὸς ὑπεργίγαντας μὲ τεράστιο κεφάλι.

Ὁ Κραγιαμπού τὸν ἀναγνώ-

ρίζει πρῶτος. Ξεφωνίζει μὲ φρίκη :

— Ὁ Μποχάρ !.. Ὁ Μποχάρ !.

Ἡ Τζεϊν κάνει μιὰ γρήγορη κίνηση. Τραβάει ἕνα χορτόχοινο ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ τῆς. Μιὰ χοντρή καὶ βαριά ξυλένια ἀμπάρα πέφτει σὰν παγίδα. Κλείνει γερὰ τ' ἀνοιγμα τῆς Σηλιάς.

Στὸ μεταξὺ φτάνουν κι' οἱ πεινασμένοι Καννίβαλοι. Μὲ τὰ κοντάρια τοὺς χτυπᾶνε μάταια τ' ἀναπάντεχο φράγμα.

Ὁ φοβερός Μποχάρ ἔχει ἀφρίσει ἀπ' τὰ κακὸ τοῦ. Μὲ κλωτσιές, δεξιὰ κι' ἀριστερά, πτραμερίζει τοὺς ἀνθρωποφάγους...

Χρησιμοποιεῖ τώρα τὴν τρομαχτικὴ του δύναμη γιὰ νὰ σπάσει τὴν ἀμπάρα... Ὅμως τίποτα κι' αὐτὸς δὲν καταφέρει.

Ἡ πείνα τοῦχει θολώσει τὸ μυαλό. Δὲν ξέρεי τί κάνει.

Νάτος : Παίρνει τώρα φόρα. Μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι του δίνει τρομαχτικὲς κουτουλιές στὰ χοντρά γερὰ ξύλα...

Ἀλίμονο. Τὸ κρανίον του εἶναι σκληρὸ σὰν πέτρα. Στὸ τρίτο χτύπημα ματώνει. Ἀλλὰ στὸ πέμπτο, ἡ ἀμπάρα σπάει !

Οἱ πεινασμένοι Ἀνθρωποφάγοι ξεχύνονται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σηλιάς. Ἀρπάζουν τὸν Κραγιαμπού καὶ τὶς δυὸ Γυναῖκες. Τὶς δένουν χεροπόδα. Τὶς βγάζουν ἔξω.

Ἡ Χουχού διαμορτίζεται :

— Καλὲ τί μὲ δένει ! ἔτσι ; Καλὲ λύστε με, χρυσά μου, νὰ

σὰς φιλήσω, πού κακόχρονο νάχετε !

Ὁ τρομερὸς Μποχάρ διατάζει τοὺς Καννίβαλους νὰ κόψουν ξύλα ἀπ' τὰ γύρω δέντρα. Νὰ τὰ σωριάσουν ἔξω ἀπ' τὴ Σπηλιά.

Ο ΥΠΕΡΓΑΪ ΔΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Μὰ δὲν εἶναι μόνον ὁ Κραγιαμπού, ἡ Τζεϊν κι' ἡ Χουχού πού βρέθηκαν τόσο ξαφνικά σὲ τραγικὴ θέση.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ταρζάν μὲ τοὺς Συντρόφους του κάτω στὸ βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασσας.

Ὁ Ποκοπικό ρίχνει, ὅπως εἶδαμε, ἓνα βότσαλο κάτω στὴ βαθιὰ τρύπα. Φαντάζεται πὺς εἶναι φωλιά φιδιοῦ. Περιμένει νὰ βγάλει τὸ κεφάλι. Νὰ τοῦ τὸ θερίσει μὲ τὴ χιτῶνα.

Ὅμως ἀλίμονο ! Ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ βυθοῦ ξεπετάγονται ἀμέτρητα μεγάλα σαρκοφάγα μυρμηκία. Θαλασσινοὶ τερμίτες.

Μ' ἀφάνταστη λαιμαργία χύνονται πάνω στοὺς τέσσερες Συντρόφους. Σκεπάζουν ὁλόκληρα τὰ κορμιά τους. Τοὺς δαγκώνουν μὲ λύσσα καὶ μανία. Κόβουν μικρά—μικρά κομματάκια ἀπ' τὶς σάρκες τους.

Ἄν συνεχιστεῖ αὐτὸ τὸ κακό, δὲν θ' ἀπομείνουν σὲ λίγο, παρὰ μονάχα οἱ σκελετοὶ τους.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θυέλλα σπαρταρᾶνε σὰν ψάρια στὴ στεριά. Ζητᾶνε μὲ

τὰ χερίά νὰ πετάξουν ἀπὸ πάνω τους τοὺς θαλασσινοὺς τερμίτες. Νὰ τοὺς ποδοπατήσουν. Ὅμως τίποτα δὲν κάνουν.

Τέλος, τρελλοὶ ἀπ' τὴν ἀπόγνωση, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Ζητᾶνε στὴ φυγὴ τὴ σωτηρία τους.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ποκοπικό. Μὲ τὸ κορμὶ φορτωμένο ἀπ' τὰ σαρκοφάγα ἔντομα, τοὺς ἀκολουθεῖ. Καθὼς τρέχει, στριγγλίζει :

— Φτοῦ, σκουληκομυρμικό-τρυπα ! Φτοῦ, σκουληκομυρμικό-τρυπα !..

Τὶ δὴμος κι' ἂν τρέχουν ; Οἱ τερμίτες βρίσκονται πάνω τους. Τοὺς δαγκώνουν ἀλύπητα.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τῆς θάλασσας τοὺς λυπᾶται. Ξαφνικά κᾶτι ἀναπάντεχο γίνεται. Τὰ νερά τοῦ βυθοῦ σκοτεινιάζουν μπροστὰ τους. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ ἀμέτρητα μικρά κατάμαυρα ψαράκια παρουσιάζεται.

Οἱ τέσσερες Σύντροφοι ἀλλάζουν κατεύθυνση. Ζητᾶνε ν' ἀποφύγουν τὴ συνάντηση. Μὰ καὶ πάλι δὲν καταφέρνουν τίποτα. Τὸ μαῦρο σύννεφο ἀπὸ τὰ ψαράκια τοὺς ἀκολουθεῖ. Τοὺς κυνηγáει...

Ἔτσι γρήγορα φτάνει κοντά. Τὰ μικρά ψάρια χύνονται μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ πάνω τους. Μ' ὀρθάνοικτα στόματα καταβροχθίζουν λαίμαργα τοὺς ἀμέτρητους τερμίτες.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς οὔτε μισὸς ἀπὸ δαύτους δὲν ἔχει ἀπομείνει. Οἱ τέσσερες σύντροφοι ἔχουν σωθεῖ ἀπ' τὸν πιὸ φριχτὸ καὶ μαρτυρικὸ θά-

νατό!

‘Ο Ποκοπίκο ξύνει τις άμέτρητες μικρές ματωμένες πληγές του. Φωνάζει στα μαύρα ψαράκια :

— “Αϊντε πάλι ! Ταρατίσα την κάνετε, άδερφέ μου ! Καλά που βρεθήκαμ’ έμείς, για να... λυγδώσει τ’ άντεράκι σας !

Μά δέν προφταίνει να τελειώσει τα λόγια του. Την ίδια στιγμή καμμιά δεκαριά μεγάλα ψάρια παρουσιάζονται. Πεινασμένα κι’ αυτά χύνονται πάνω στ’ άμέτρητα μαυρόψαρα. Τά περικυκλώνουν. Τά καταβροχθίζουν μ’ άφάνταστη σβελτοσύνη...

Σε λίγες στιγμές, κανένα άπ’ αυτά δέν έχει άπομείνει.

Χορτασμένα τα μεγάλα ψάρια κάνουν τώρα να φύγουν. Δέν προφταίνουν όμως. Τρία άλλα ψάρια, πολύ πιο μεγάλα, λείτερα άπ’ αυτά, παρουσιάζονται. Καθένα τους χάβει άπό δυο—τρία. Γά ξεκαθαρίζουν όλα, πέρα για πέρα.

Μά ούτε κι’ αυτά καταφέρνουν ν’ άποφύγουν τό σκληρό Νόμο της Ζωής.

Ένα άλλο ψάρι, πολύ πιο μεγάλο κι’ άπ’ αυτά, έρχεται να παρηγορήσει την πείνα του. Καταβροχθίζει και τα τρία προηγούμενα. Κάνει κι’ αυτό να φύγει.

‘Ο Ποκοπίκο προφταίνει. Τραβάει σβέλτος τη χατζάρα του. Τοῦ δίνει τρομερό χτύπημα στο κεφάλι. Τό σκοτώνει ! Μουρμουρίζει φιλοσοφικά :

— “Έτσι είναι ! Τό... μεγάλο ψάρι τρώει τό μικρό. Άμέεε!

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας με τόν Κεραυνό και τη Θύελλα ξεκινάνε πάλι. Συνεχίζουν την περιπλάνησή τους στον άπέραντο τροπικό βυθό...

‘Ο Νάνος ακολουθεί βαρετά. Κάθε τόσο θυμάται τόν Καθαρόαιμο. Μουρμουρίζει κατασκαρμένος :

— “Αμάν, άδερφέ μου ! Κατά τα φαινόμενα θά ξεποδαριστοῦμε στο γλέντι ! Μεγάλη γκάφα έκανα να μη πάρω μαζί μου τόν... ‘Υπεργάϊδαρο !

Ρωτάει άμέσως τόν Ταρζάν :

Δέν μοῦ λέτε, κύριε Μεγαλειότατε... Μήπως έχετε άκουστά άν υπάρχουν και... θαλασσινοί γαϊδάροι ;

“Ομως οί έκπλήξεις στο βυθό δέν έχουν τελειώσει ακόμα. Μιά καινούρια, πολύ πιο μεγάλη άπ’ όλες τις άλλες, τούς περιμένει.

‘Αλίμονο !.. Καθώς προχωρούν, παράξενες άγριες φωνές φτάνουν στ’ αυτιά τους. Σάν ν’ άλαλάζουν πεινασμένοι Καννίβαλοι.

Και νά : Τά νερά του βυθού αναταράζονται πάλι. Ψάρια, μικρά και μεγάλα, φεύγουν τρομαγμένα. Ένα μπουλούκι άπό μαύρους τρομάχτικους Ψαρανθρώπους παρουσιάζεται !..

ΣΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

“Ας ρίξουμε και πάλι μιá ματιά στη Ζούγκλα.

‘Ο Γκαούρ κι’ ή Ταταμπού, όπως είδαμε, φεύγουν άπ’ τη Σπηλιά πριν κάνουν την έπίθε-

ση οί πεινασμένοι 'Ανθρωποφάγοι. Φτάνουν στο βραχώδες κοβουνό τους. Κλείνουν μ' ένα μεγάλο βράχο τ' άνοιγμα που βρίσκεται το 'Επιστημονικό 'Εργαστήριο του Κεραυνού καί της Θύελλας.

Τέλος παίρνουν, άργα πάλι, το δρόμο του γυρισμού.

*Έξω άπ' τή Σπηλιά του 'Αρχοντα της Ζούγκλας, τó δράμα προχωρεί πρós τó τέλος του.

Οί Καννίβαλοι έχουν μαζέψει μεγάλο σωρό άπό ξύλα.

Ο ύπεργίγαντας Μποχάρ διατάζει νά βάλουν φωτιά.

Οί 'Ανθρωποφάγοι τρίβουν μαύρες γυαλόπετρες πάνω σέ ξερά φύλλα...

Σέ λίγο, ó σωρός τών ξύλων έχει φουντώσει. Οί τεράστιες φλόγες ξεπερνάνε καί τίς κορφές τών θεόρατων δέντρων.

Τά ξύλα δέν άργούν νά καούν. Οί φλόγες κι' οί καπνοί σταματάνε. Τώρα δέν μένει παρά μιá μεγάλη πυρωμένη θράκα...

Οί Καννίβαλοι έχουν έτοιμάσει, άπό μακρυά κλαδιά δέντρων, μιá μεγάλη πρωτόγονη σχάρα. Ξαπλώνουν πάνω σ' αυτήν, τά δεμένα θύματα.

Γύρω στή φωτιά έχουν μπηξει χοντρούς διχαλωτούς πασάλους. Ός ένα μέτρο ψηλούς. Πάνω σ' αυτούς θά στηρίξουν τή σχάρα. 'Η Τζέϊν, ó Κραγιαμπού κι' ή Πυγμαία, θά ψηθοούν ζωντανοί.

'Η Χουχού καί τήν τραγική αυτή στιγμή, δέν ξεχνάει τά

δικά της. 'Αναστενάζει σπαρραχτικά :

—'Ασασαχχχ!.. Τόξερα πώς μιá μέρα ó Θεός θά μέ τιμωρήσει!.. Θά ψηθώ κι' έγώ, όπως ξερόψησα επί τόσα έτη τās καρδιούλας τών 'Αντρώνε! Μé συγχωρείται κιδλας!

Ο τερατόμορφος Μποχάρ γνέφει τώρα στούς Καννίβαλους. Καμμιά δεκαριά άπ' αυτούς πιάνουν άπό γύρω-γύρω τήν τεράστια σχάρα. Τή σηκώνουν. Προχωρούν στήν πυρωμένη θράκα. Τήν τοποθετούν πάνω στούς διχαλωτούς πασάλους.

Τήν ίδια στιγμή, τρομαχτική κραυγή σχίζει τόν άέρα :

—'Αόό!.. 'Αααόοοοοοοο!..

Ταυτόχρονα ó ύπέροχος 'Ελληνας Γκαούρ φτάνει σάν μαγιασμένος σιφουνας. Μ' ένα ύπεράνθρωπο κι' άστραπιαίο πήδημα βρίσκεται πάνω στή σχάρα. Στά σιδερένια μπράτσα του άρπάζει πρώτα τήν Ταταμπού. Δεμένη καθώς είναι, τήν πετάει πέρα άπ' τή φωτιά. Στο παχύ καί μαλακό γρασίδι τής τροπικής Γης. 'Αμέσως, καί μ' ασύλληπτη γρηγοράδα, άρπάζει τή Χουχού. Έκφενδονίζει τó ίδιο κι' αυτήν.

'Η Πυγμαία κυλάει σάν βαρελάκι τής μύρας στο γρασίδι. Διαμαρτύρεται :

— Καλέ άσε νά τιμωρηθώ! Κι' έλόγου μου ξερόψηνα τās καρδούλας!

Μά πριν τελειώσει τά λόγια της, ó Γκαούρ έχει, μέ τόν ίδιο τρόπο, σώσει άπ' τή φωτιά καί τó Γιό τοϋ Ταρζάν.

"Ολ' αυτά έχουν γίνει μέσα

οέ τρία δευτερόλεπτα !.

‘Ο Μποχάρ κι’ οι άνθρωποι φάγοι του δέν έχουν προφτάσει νά συνέλθουν άπ’ τήν κατάπληξη.

‘Η Ταταμπού, άτρώμητη κι’ αύτή, τρέχει νά λύσει τά δεμένα θύματα.

‘Ο Γκαούρ, ψηλά άπ’ τή σχάρα, μέ τσουρουφλισμένα ποδάρια, κάνει κι’ άλλο ένα τρομαχτικό πήδημα. Σάν πεινασμένο όρνιο πέφτει πάνω στον τεράστιο Μποχάρ. Μέ νύχια καί δόντια ζητάει νά τον σπαράξει.

‘Η καρδιά του όπέρουχου ‘Ελληνα, δέν έχει γνωρίσει ποτέ τό φόβο.

Οι Καννίβαλοι έχουν συνέλθει πιά. Οι μισοί άπ’ αυτούς, χύνονται ν’ αρπάξουν τόν τρελό που τόλμησε νά τά βάλει μέ τόν παντοδύναμο ‘Αρχηγό τους. Οι άλλοι μισοί τρέχουν νά ξαναρπάξουν τούς σκλάβους, καί τή μελαψή Γυναίκα που πασχίζει νά τούς λύσει...

‘Όμως τήν ίδια στιγμή γίνεται κάτι άπίστευτο. Κάτι που κανένας δέν θά μπορούσε νά περιμένει :

‘Ο Μποχάρ άδιαφορεί γιά τά χτυπήματα του «μικροσκοπικού» Γκαούρ. Βγάζει όμως μία άγρια φωνή στους Καννίβαλους :

— Χαγιαχούν ! (*)

Οι ‘Ανθρωποφάγοι μένουν κόκαλο. Στή θέση που βρίσκονται ό καθένας. Τρέμουν άφάν-

ταστά τήν όργή του τρομερού ‘Αφέντη τους.

‘Ο φοβερός Τερατάνθρωπος σηκώνεται άργά άπ’ τή μεγάλη πέτρα πουχει καθίσει. Τραβάει άπό πάνω του τό μελαψό Γίγαντα. Τόν άφήνει μαλακά κάτω. Μουρμουρίζει μέ τή βραχνή κι’ υπόκωφη φωνή του :

— ‘Ο Γκαούρ έχει σώσει τή ζωή του Μποχάρ. ‘Ο Μποχάρ δέν ξεχνάει ποτέ !

‘Αμέσως γνέφει στους άγρίους του. Γυρίζει. Ξεκινάει πρώτος. ‘Εκείνοι τόν άκολουθούν περίλυποι. Τά πεινασμένα στομάχια τους είναι άπαρηγόρητα. Κάνουν γούρ—γούρ σάν άγαπημένα περιστεράκια !

‘Η Χούχου τούς λυπάται :

— Καλέ άκούτε πώς κάνουν οί...καρδιές τους ; Γιά μένα θά γουργουρίζουνε, που κακο ψόφο νάχω ! Με συγχωρείτε κιόλας !

‘Ο Μποχάρ καί τό μαύρο μπουλούκι του χάνονται σέ λίγο πίσω άπ’ τήν πυκνή βλάστηση τής Ζούγκλας...

‘Η άθάνατη καλωσύνη του Γκαούρ, έκανε κι’ αύτή τή φορά τό θάμμα της.

‘Ο Τερατάνθρωπος δέν έξασε πώς ό μελαψός Γίγαντας τούχε τόσες φορές σώσει τή ζωή !

Μιά καλή πράξη, ποτέ δέν μένει άπλήρωτη...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΩΝ ΨΑΡΑΝΘΡΩΠΩΝ

Τήν ίδια στιγμή, στο βυθό τής τροπικής θάλασσας φοβερά γεγονότα διαδραματίζονται.

(*) ‘Η λέξη σημαίνει : Σταματήστε. ‘Η : Μή κονιδάστε.

“Ένα άλλο μπουλούκι από τριμαχτικούς μαύρους Ψαρανθρώπους, έχει περικυκλώσει τινές τρείς Συντρόφους και τὸ Νάνο.

“Ο Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ Θύελλα, μαρμαρώνουν Κυτάζουν τὴν ἀλόκοιτη φυλὴ τοῦ βυθοῦ μὲ δέος καὶ φρίκη. Χωρὶς οὔτε τις κόρες τῶν ματιῶν τους νὰ κουνᾶνε.

“Ο Ποκοπίκο τὰ χρειάζεται. “Ἡ μεγάλη λαχτάρα ποὺ πέρασε, τὸν κάνει νὰ πάθει κάτι ποὺ δὲν λέγεται... Καλὰ ποὺ βρίσκεται ὀβόκληρος βουτηγμένος στὸ ἑρὸ. “Ἄλλοιὼς τὸ θρυλικὸ τομαρένιο παντελονάκι του, θάχε γίνει... μούσκεμμα!

“Ὅμως ὁ “Δυσθεόρατος “Αντρακας», δσο κι’ ἂν φοβᾶται, ποτὲ δὲν τὸ βάζει κάτω. Ρίχνει μὴ ἀγέρωχη ματιὰ στὰ Τέρατα, ποὺ βρίσκονται γύρω. Μοιρμουρίζει βαριά :

— Πολὺ σὰς γουστάρω, Ψαρομαντράχαλοι !. Νᾶξ’ρα πῶς εἴσαστε φρέσκοι, θὰ σὰς ἔκανα.. κακοβιά !

“Αμέσως κάνει ἓνα σάλτο. Γλυστράει σὰν ψάρι στὸ ψηλὸ κλαδί κάποιου Κοραλόδεντρου.

“Ἀπ’ τὸ τοσπάκι τοῦ παντελονιοῦ του βγάζει μιὰ πετονιά. Στὴν ἄκρῃ τῆς εἶναι δεμένο ἓνα μεγάλο ἀγκίστρι. Τὸ δολώνει μ’ ἓνα σφουγὰρι ποὺ βρίσκεται μπλεγμένο στὸ κλαδί τοῦ Κοραλιοῦ. Τὸ ρίχνει νὰ ψαρέψει τούς.. ψαράνθρωπους. Τούς παρακαλάει μ’ ἐνδιαφέρον :

— Τσιμπάτε, βρὲ παιδιά. Δὲν εἶναι γιὰ χόρταση ! “Αἰν-

τε μπράβο νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε !..

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζύγκλας γυρίζει ἀργὰ τὸ κεφάλι του. Μὰ πρὸς τ’ ἀριστερά του ποὺ στέκει ὁ Κεραυνός. Μὰ πρὸς τὰ δεξιὰ ποὺ βρίσκεται ἡ Θύελλα. Τούς γνέφει χαρακτηριστικὰ μὲ τίς κόρες τῶν ματιῶν του.

Οἱ δυὸ Νέοι, τραβᾶνε γρήγορα τὰ πιστόλια. Πυροβολοῦν τὰ τέρατα τοῦ βυθοῦ. Δυὸ—τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ψαρανθρώπους τραυματίζονται.

Οἱ ἄλλοι, οβέλτοι σὰν ψάρια ποῦναι, φτάνουν οὐ μιὰ στιγμή κοντά. Τούς ἀρπάζουν πρὶν προφτάσουν νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ κίνηση.

“Ο Ποκοπίκο πηδαίει ἀπ’ τὸ Κοραλόδεντρο. Κάνει νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια.

Δὲν προφταίνει Κάποιος ἀπ’ τοὺς μαύρους τοῦ βυθοῦ τὸν πιάνει ἀπ’ τὸ ποδάρι. “Ο Νάνος τὸν θερμοπαρακαλάει :

— Λυπήσομε κύριε Κοκοβιέ ! “Ετσι νὰ χορεῖς... τ’ ἀποθσμένα σου ! “Αστεῖα ἰδπα γιὰ τὴν κακαβιά !

Μὰ οἱ Ψαράνθρωποι δὲν παίρνουν ἀπὸ ἀστεῖα. Σέρνουν βάναισσα τοὺς τέσσερες συντρόφους. Κάπευ βιάζονται νὰ τοὺς φέρουν...

Γιὰ ὥρα πολλὴ προχωροῦν σὲ μιὰν ἀψάντοστα ἄγρια περιοχὴ τοῦ βυθοῦ...

“Ο ὑπέροχος κι’ ἀτρόμητος Ταρζάν κυττάζει κάθε τόσο λοξὰ τοὺς Ψαρανθρώπους. Σίγουρα στὸ μυαλό του κάποιο σχέδιο σωτηρίας θάχει κατστρώσει...

Και νά: 'Η συνοδεία περνάει τώρα απ' τό στενό άνοιγμα δυο μεγάλων βράχων τοῦ βυθοῦ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει μιὰ ξαφνική κι' ὑπεράνθρωπη κίνηση. Λευτερώνεται ἀπ' τὰ χέρια τῶν Τεράτων.

Ἀμέσως τραβάει τό μαχαίρι. Χύνεται μ' ἀφάνταστη ὀρμή. Χτυπάει ἀλύπητα τοὺς Ψαρανθρώπους!..

Ταυτόχρονα σχεδόν, μ' ἀποτομα τινάγματα, λευτερώνονται κι' ὁ Κεραυνὸς μὲ τῇ Θύελλᾳ. Τραβᾶνε κι' αὐτοὶ μὲ λύσσα τὰ πιστόλια τους. Πυροβολοῦν τοὺς μαύρους Καννίβαλους τοῦ βυθοῦ.

Τὸ σημεῖο ποὺ ὁ Ταρζάν ἔχει διαλέξει γιὰ πεδίο μάχης, εἶναι, ὅπως βλέπουμε στείον. Οἱ Ψαρανθρωποὶ εἶναι πολλοί. Δύσκολα μποροῦν νὰ κινηθοῦν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ θανατερά χτυπήματα.

Ἔτσι χάνουν γρήγορα τὸ κουράγιο. Φεύγουν πρὸς τ' ἀντικρινὸ ἀνοιγμα τῶν βράχων.

Ὅμως μαζί τους παίρνουν καὶ τὸν Πσκοπικό. Ἐνας ἀπ' τοὺς μαύρους τοῦ βυθοῦ τὸν κρατᾷ κρεμασμένον ἀπ' τὸ ποδάρι.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» στριγγλίζει ἄγρια:

— Πίσω σαφρίδια καὶ σᾶς ἔφαγα!..

Ὅμως γρήγορα ἡ φωνὴ του σβύνει. Οἱ Ψαρανθρωποὶ ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ πιά..

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα εἶναι λεύτεροι τώρα. Θὰ μπορούσαν νὰ συνεχίσουν τὴν ἐξερεύνηση τοῦ βυθοῦ. Ἡ

νὰ ξανανέβουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Νὰ ζητήσουν καταφύγιο στὸ καράβι τους.

Μὰ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν κάνουν. Νοιώθουν ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ σώσουν τὸ μικροσκοπικὸ τους Σύντροφο.

Καὶ νά: Χωρὶς νὰ πολυσκεφτοῦν, παίρνουν τὴν ἀπόφαση. Βγαίνουν γρήγορα κι' αὐτοὶ στ' ἀντικρινὸ ἀνοιγμα τῶν δυο βράχων. Τρέχουν ξωπίσω σιτοῦς Καννίβαλους τοῦ βυθοῦ. Τίς κυνηγᾶνε.

Ἡ κίνησή τους μέσα στοῦ νερό εἶναι εὐκόλη κι' ἀνάλαφρη. Διασχίζουν γρήγορα τὴν ἀπόσταση Σᾶν νᾶναι δελφίνια.

Ὅμως ἀλίμονο! Οἱ Ψαρανθρωποὶ ἔχουν ἐξαφανιστεῖ. Ὅσο κι' ἂν ψάχνουν, στέκετ' ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν.

Περιάει ἔτσι κάμποση ὥρα. Οἱ τρεῖς Σύντροφοὶ διασχίζουν τώρα ἕνα ἄγριο τοπεῖο τῆς τροπικῆς θάλασσας. Γεμάτο μεγάλα πικνά φύκια.

Ξαφνικὰ πίσω τους ἀντηχεῖ ἡ στριγγλιάρικη φωνὴ τοῦ Πσκοπικοῦ:

— Πίσω οἱ πολίτεεεεεεεε!

Εἶναι ἡ προειδοποίησις ποὺ κάνει στοὺς καλοὺς συντρόφους του. Νὰ τοὺς σώσει ἀπ' τὴν ὑποὺλὴ ἐπίθεση.

Ἀλίμονο! Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα σταματᾶνε. Κάνουν νὰ γυρίσουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Μὰ δὲν προφταίνουν. Τὸ μπουλούκι τῶν μαύρων Ψαρανθρώπων ἔχει χυθεῖ κι' ὅλας πάνω τους. Κι' οἱ τρεῖς Σύντροφοὶ πιάνονται πάλι σκλάβοι.

Ὅμως αὐτὴ τῇ φορὰ δὲν

μπορούν να ξεφύγουν. Οί Δαίμονες του Βυθοῦ τούς κρατᾶνε γερά.

Ὁ Ποκοπίκο, κρεμνασμένος πάντοτε ἀπ' τὸ ποδάρι, σὺν μαῦρο κοκορόπουλο, ζητάει νὰ τοὺς παρηγορήσει :

— Κουράγιο μάγκες καὶ μὴ στενοχωριόσαστε. Θὰ τὴ φάμε τὴν... κακαβιά.

Οἱ Καννίβαλοι μὲ τὰ ψάρια κεφάλια, παρασέρνουν μαζὶ τοὺς τώρα τὸν Ταρζάν, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα. Διασχίζουν τὴν ὑγρὴ ἔκτασι μ' ἀσύληπτη ταχύτητα

Ἔτσι φτάνουν γρήγορα μπροστὰ στ' ἀνοιγμα μιᾶς θαλάσσης σπηλιάς. Σπρώχνουν τοὺς σκλάβους τοὺς μέσα

Τὸ θέσμι π' ἀντικρύζουν τὰ μάτια τοὺς εἶναι ἀσύλληπτο σὲ μεγαλοπρέπεια !

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σπηλιάς μοιάζει μὲ ξωτικό παραμυθένιο Παλάτι !

Τὰ τοιχώματα γύρω, εἶναι ἓνα μωσαϊκὸ ἀπὸ μεγάλα κι' ἀμέτρητα πολῦτιμα πετράδια. Ἡ Σπηλιά φωτίζεται ἀπ' τοὺς πολυχρωμοὺς φωσφορισμοὺς χιλιάδων μικρῶν ψαριῶν !..

Στὸ βάθος τοῦ παράξενου Ἄντρου, βρίσκεται ἓνας ὀλόχρυσος βασιλικὸς θρόνος. Στοιλισμένος κι' αὐτὸς μὲ λαμπερὰ κι' ἀτίμητα πετράδια.

Δεξιὰ κι' ἀριστερά, στέκουν ἀκοίμητοι φρουροί, δυὸ τρομαχτικὰ θαλάσσια Τέρατα. Μοιάζουν μὲ τεράστιους πάνοπλους Ἀστακοὺς. Τὰ καβούκια τοὺς χοντρά καὶ σκληρά σὺν τ' ἀσάλη !

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς κυττάζει

καὶ ξερογλύφεται :

— Ἔ, ρε καὶ νὰ σὰς εἶχα βραστοὺς μέ... μαγιοιέζα! Πολὺ σὰς γουστάρω, ἄδερφέ μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' οἱ δυὸ Νέοι ἔχουν καρφώσει κατὰπληκτοὶ τὰ μάτια τοὺς στὸν ὀλόχρυσο δισμαντοστολισμένο θρόνο. Πάνω τοῦ βρίσκεται ἓνα ὑπέροχο πλᾶσμα τῆς θάλασσας ! Εἶναι μιὰ ἀφάνταστα ὁμορφὴ Γοργόνα. Τὰ μάτια τῆς γαλαζοπράσινα. Τὰ μαλλιά τῆς κόκκινα σὺν τὸ κοράλλι. Τὰ φιλτισμένα λείπια τοῦ ψαρισιοῦ κορμιοῦ τῆς, βγάζουν παράξενον φωσφορισμό

Οἱ μαῦροι τοῦ βυθοῦ ἀφήνουν τοὺς τέσσερες σκλάβους μπροστὰ στὸ θρόνον τῆς βασιλίσσας

Ἡ μεγαλόπρεπη Γοργόνα τοὺς κυττάζει ἀδιάφορα. Ὁμως γρήγορα τὰ γαλαζοπράσινα μάτια τῆς καρφώνονται πάνω στὸν Κεραυνό. Τὸ ὑπέροχον πρόσωπό τῆς παίρνει ἔκφραση ἀνείπωτου θαυμασμοῦ. Δείχνει τὸ Νέο στοὺς Ψαρανθρώπους τῆς :

— Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πειράξει κανένας. Θὰ γίει σὺντροφός μου καὶ βασιλιάς τοῦ Βυθοῦ τῆς ἀπέραντης θάλασσας !..

Δείχνει τώρα τὸν Ταρζάν, τὴ Θύελλα καὶ τὸ Νᾶνο. Προσθέτει :

— Τοὺς ἄλλους τρεῖς νὰ τοὺς βράσετε. .

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει χαρούμενος στοὺς Συντρόφους του :

— Δὲν σὰς τάλεγα ἐγώ ! Θὰ τὴ φάμε τὴν... κακαβιά !

Οι Καννίβαλοι με τὰ ψάρια κεφάλια έτοιμάζονται νά έκτελέσουν τίς διαταγές τής παντοδύναμης Βασίλισσάς τους.

Ἀρπάζουν πρώτα τόν Κεραυνό. Πασχίζουν νά τόν φέρουν κοντά στή Γοργόνα.

Ὁ άτρόμητος Γιός τοῦ Γκαούρ φέρνει υπεράνθρωπη αντίσταση. Παλεύει καί χτυπιέται μαζί τους. Ὁ άνίκητος Ταρζάν κι' ή Θύελλα, τόν βοηθάνε. Ὅλοι μαζί γίνονται ένα κουβάρι. Μεγάλο μακελειό άρχίζει.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκει τήν εύκαιρία. Μ' ένα πήδημα βρίσκει κοντά στήν πεντάμορφη Γυναίκα με τὸ ψαρίσιο κορμί. Τή ρωτάει σοβαρά—σοβαρά :

— Τοῦ λόγου μου δέν σοῦ κάνω, κυρά Γοργονάρα μου ; Για πρόσεξέ με καλύτερα ..

Τῆς σκάει καί τ' άπαραίτητο στιχάκι :

*Ἐδῶ Γαμπρός, καλὸς Γαμπρός,
τῆς Ζούγκλας λιποτάχτης !
Γόης, τσαχπίνης, διουρφος
καί... πτυχιούχος Σφάχτης !
Πᾶρε μ' έμένα Κούκλα μου,
νά 'δεῖς τρελλές αγάπες !
Θά λαχταρίσεις τὸ ψαμί,
μὰ θά χορτάσεις... φάπες!*

Μά νά : Τήν ίδια στιγμή ξαφνιάζεται Κάτι σάν οίφουνας περνάει πλάϊ του.

Εἶναι ή πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμπού. Ἐχει καταφέρει νά ξεφύγει άπ' τὸ μακελειό πού γίνεται. Μανιασμένη καθὼς εἶ-

ναι χύνεται πάνω στή Γυναίκα πού θέλει ν' άρπάξει τόν άγαπημένο της Μὲ νύχια καί δόντια ζητάει νά τή σπαράξει.

Οἱ δυὸ γυναίκες παλεύουν καί χτυπιώνται μ' άφάνταστη λύσσα. Σέ μικρή άπόσταση άπ' αὐτές συνεχίζεται καί τὸ μακελειό τῶν δύο Ἀνδρῶν με τοὺς Ψαρανθρώπους...

Ὁ Ποκοπίκο θρονιάζεται μεγαλόπρεπος πάνω στόν άδειο τώρα χρυσό θρόνο. Μουρμουρίζει άγέρωχα :

— Ἀμάν, μεγαλεῖα !.. Τύφλα νάχρυνε οἱ... άρισιοκράτες ! Σάν πρώτος ξάδερφος τοῦ Φαροῦκ εἶμαι, άδερφέ μου !

Ἀλίμονο ὁ άμοιρος δέν προφαίνεται νά χαρεῖ τὸ θρίαμβό του.

Ἡ βασίλισσα Γοργόνα βγάζει ξαφνικά δυνατὴ φωνή :

— Ζάρ Ἀγκάσσαν !.

Τήν ίδια στιγμή δλόκληρη ή Σπηλιὰ συγκλονίζεται σάν άπό δυνατό σεισμό. Φοβερό κι' άπαίσιο μουγκριτὸ συνταράζει τὸ βυθό !

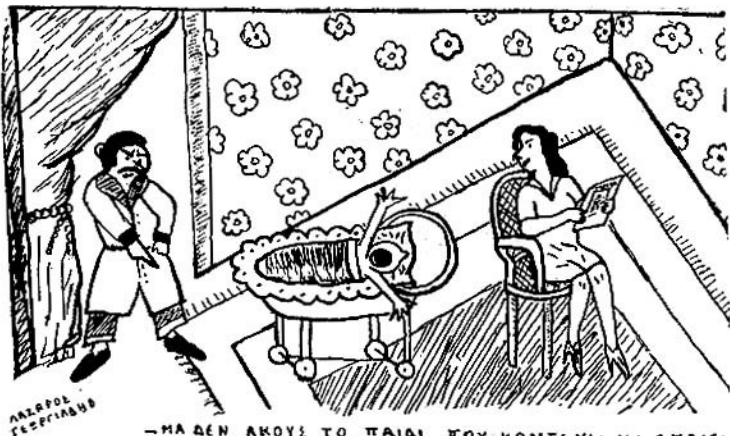
Καί νά : Σχεδὸν άμέσως ένα τρομαχτικό πλάσμα παρουσιάζεται.

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει άπ' τὸ θρόνο. Τὸ κυττάζει με φρίκη καί δέος. Ψιθυρίζει πένθιμα :

— Αἰωνία μας ή μνήμη !.. Καί τοῦ χρόνου νάμαστε καλά !..

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

— ΜΑ ΔΕΝ ΑΚΟΥΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΚΟΝΤΕΥΕΙ ΝΑ ΣΚΛΕΙ
ΑΠ ΤΟ ΚΡΗΜΑ. — ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΕ; ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΙΔΙΑΣΕΙΤΟ
(ΤΑΡΖΑΝ—ΓΚΑΟΥΡ) ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ.

- Μά δὲν ἀκούς τὸ παιδί πού κοντεύει νὰ σκάσει ἀπ' τὸ κλῆμα ;
— Τί νὰ κάνω; Θέλει νὰ διαβάσει «Ταρζάν—Γκαούρ» πρὶν ἀπὸ
ἐμένα.

(Σκίτσο τοῦ ἀναγνώστου μας *Λάζαρου 'Ιορδ. Γεωργιάδη,
Μουτσοπούλου ἀριθ. 30 Πασαλιμάνι*).

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Θὰ κυκλοφορήσει τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ 5ου τό-
μου (ἀριθ. 49)

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Μιά συναρπαστική Περιπέτεια γεμάτη πλοκή
κι' ἐνδιαφέρον.

Τὸν «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

τὸν γράφει ἀποκλειστικὰ καὶ πάντοτε
ὁ συγγραφέας **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ἄρα

εἶναι περιττὴ κάθε διαφήμιση.

ΣΤΙΣ

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Ο αγαπημένος σας συγγραφέας

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

θα σάς κάνει

ΜΙΑ ΠΟΛΥ-ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

ΚΑΤΙ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ

Βάλτε καλά στα μυαλό σας την ημερομηνία :

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Στο επόμενο τεύχος αρ. 50 θα μάθετε
περισσότερα.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ

προσπαθείστε να συμπληρώσετε τα γράμματα
που λείπουν απ' την πάρα κάτω λέξη :

" Κ - Υ - Σ - Ρ - Σ "

"Όσοι στείλουν σωστές λύσεις θα δημοσιευθούν
στα τεύχη τα ονόματά τους.

Και μην ξεχνάτε την ημερομηνία :

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΙ

ΑΛΛΕΣ ΠΟΛΥ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

(Για όλους εκείνους που μας γράφουν για να μας ρωτήσουν πράγματα χιλιοσιπωμένα).

1) Το Τεύχος μας πωλείται παντού δρχ. 2.000 "Όσοι έχουν ταυτότητα μπορούν ν' αγοράζουν μόνον από τα Γραφεία μας, όλα τα παλαιά τεύχη (έκτός του τελευταίου κατά την εβδομάδα της κυκλοφορίας του) προς δραχμές 1.500. "Όσοι θέλουν να λάβουν τα τεύχη που ζητούν, με το ταχυδρομείο, πρέπει να στέλνουν επί πλέον και 500 δρχ για κάθε τεύχος, για έξοδα αποστολής. Άλλως μπορούν να τα παραγγέλλουν από τον υποπράκτορα του μέρους της διαμονής των.

2) Οι καλλιτεχνικά βιβλιοδετημένοι Τόμοι «Γκαορ - Ταρζάν» Α' και Β' πωλούνται παντού προς δρχ. 20.000. Σημειωτέον ότι δεν περιέχουν 8 τεύχη ό καθένας, όπως γίνεται συνήθως, αλλά δώδεκα. Κάθε τόμος έχει 432 σελίδες. "Όσοι ξστειλαν σωστή λύση στο αίνιγμα του Μπου-Μπαχάν έχουν το δικαίωμα ν' αγοράζουν *μόνον* από τα Γραφεία μας, τους τόμους «Γκαορ-Ταρζάν» Α' και Β' και τον Α' τόμο «Ποκοπικό» με έκπτωση 50 οιο. Δηλαδή οι τόμοι «Γκαορ-Ταρζάν» προς 10 χιλιάδες. Κι' ο τόμος «Ποκοπικό» προς 5 χιλιάδες. "Όσο στοιχίζει και ή βιβλιοδεσία του. Τέλος, όσοι θέλουν να λάβουν τους τομους με το Ταχυδρομείο, πρέπει να μας στέλνουν επί πλέον δρχ. 2.000. Για τα έξοδα αποστολής.

Η βιβλιοδεσία των τόμων στοιχίζει δρχ. 5.000 Και 2 000 τα έξοδα της αποστολής των. Έκτός εάν ό ενδιαφερόνος έλθει και παραλάβει μόνος τον τόμο του από τα Γραφεία μας. "Όσοι θέλουν ν' αγοράσουν μόνον τα εξώφυλλα βιβλιοδεσίας, πρέπει να στέλνουν χίλιες δραχμές για τό ένα, κι' άλλες χίλιες για ταχυδρομικά. Σύνολον δρχ. 2 000.

4) Οι Κονκάρδες στοιχίζουν δρχ. 5.000 μαζί με τα έξοδα αποστολής

5) Οι Πινακοθήκες δρχ. 6 000 με τα έξοδα αποστολής.

6) Οι Ταυτότητες χορηγούνται δωρεάν "Όσοι θέλουν να τις λάβουν ταχυδρομικώς, πρέπει να στέλνουν δρχ. χίλιες σέ γραμματόσημα, ή μετρητά. "Όποιοι ζητάει ταυτότητα πρέπει να μας γράφει, μόνον ό ίδιος και να μας γνωρίσει τα στοιχεία του ("Όνομα, επώνυμον, όνομα πατρός, έτος γεννήσεως, τόπος γεννήσεως και ακριβής διεύθυνσις κατοικίας).

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

'Αγαπημένοι μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Σὰς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδίᾳ γιὰ τὰ εὐγενικά σας γράμματα, τὰ γεμάτα συμπάθεια καὶ συμπόνια γιὰ τὴν ἀδίκη ἐπίθεση ποὺ γίνεται τώρα τελευταία, σὸ πτωχό μας Περιοδικό.

Ὅμως δὲν θέλω οὔτε νὰ στεναχωριόσαστε, οὔτε νὰ θυμῶνετε γι' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν. Καὶ πρὸ παντός νὰ μὴ ζητήσετε νὰ ἐκδικηθεῖτε τὸ ἄλλο περιοδικό. Νὰ μὴ κάνετε ποτὲ τὴν παραμικρὴ κίνηση ἐναντίον του. *"Ἡ ἐναντίον τῆς κυκλοφορίας του. Νὰ μὴ τὸ κατηγορήσετε σ' ἐκείνους ποὺ τὸ διαβάζουν. Νὰ μὴ ζητήσετε νὰ τοῦ στρεῖξετε οὔτε ἓναν ἀναγνώστη.*

Πρέπει νὰ δείξουμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πὼς εἴμαστε *"Ἕλληνες. "Ανθρώποι ἀνώτεροι στὴν ψυχὴ. Μεγαλόκαρδοι σὰν τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ ποὺ μᾶς ἐμπνέουν καὶ μᾶς ἐμψυχώνουν μὲ τὸ παράδειγμά τους.*

Τὸ ξέρω πὼς κομματιάστηκε καὶ λεηλατήθηκε ὁ τίτλος μας γιὰ νὰ γίνει τὸ ΤΑΡΓΚΑ. Ξέρω ἀκόμα πὼς ξανακομματιάστηκε καὶ ξαναλεηλατήθηκε, γιὰ νὰ γίνει ἀπ' τὴς ὑπόλοιπες συλλαβὲς τοῦ τιμημένου «Γκαούρ-Ταρζάν» τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐγκληματίας τῆς Ζούγκλας. Τοῦ ΖΑΪΟΥΡ.

Ξέρω ἀκόμα πὼς σὲ στῆλες Ἀλληλογραφίας μὲ ἀπειλοῦν ἔμμεσα πὼς θὰ μοῦ κάνουν καὶ μήνυση ἀκόμα στὸν Εἰ-

σαγγελέα γιὰτὶ παραβαίνω τὸ Νόμο καὶ μοιράζω δῶρα (!) στὰ Ἑλληνόπνυλα,

Τὰ ξέρω, τὰ βλέπω καὶ τὰ διαβάζω ὅλ' αὐτὰ, παιδιὰ μου. Κι' ὅμως, ὅπως βλέπετε, δὲν κίνω τίποτα, οὔτε γιὰ νὰ ἀντιδράσω, οὔτε γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ.

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς. Ἄν θέλετε νὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ νὰ σὰς θεωρῶ παιδιὰ μου.

Ὁ συγγραφέας τοῦ «Τάργκα», δημοσιεύει στὰ κείμενα τῶν τευχῶν του, μέσα σὲ πλαίσια, πολλὰς ἠθικὰς προσταγὰς πρὸς τοὺς ἄλλους.

Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τεύχη διαβάζω :

«*Ἡ τιμιότης, ἡ εὐθύτης, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ δίκαιο, πρέπει νὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε ἀναγνώστου τοῦ «Υπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Τάργκα».*»

Ἔχετε ὑποχρέωση λοιπόν, παιδιά μου, ν' ἀκολουθήσετε τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ρητό. Πολὺ περισσότερο ἐσεῖς ποὺ εἴσατε ἀναγνώστες. Ἀφοῦ τὸ ἀκολουθῶ ἐγώ, ποὺ στὸ κάτω-κάτω δὲν ἀναφέρει τίποτα γιὰ τοὺς... Συγγραφεῖς.

Δὲν βρίσκω ^{***} λόγια νὰ εὐχαριστήσω τοὺς παρακάτω καλοὺς μου φίλους γιὰ τὰ ὑπέροχα κι' εὐγενικὰ γράμματα ποὺ μοῦστεῖλαν. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν βρῶ τὸν καιρὸ νὰ τοὺς ἀπαντήσω μὲ ἰδιόχειρην ἐπιστολὴ μου :

Μ. Σινιόσογλου, Ι. Ἀβέρωφ, Ἡ. Παπαγεωργίου, Σ. Ἀρχοντῆς, Σ. Ἀντωνέλλος, Α. Παπαθεοδώρου, Θ. Λαζάρου, Γ. Σουρέλης, Ν. Μπαγκιρτζής, Σ. Τασσόπουλος, Κ. Παλαιολόγος, Ἡ. Καραμίνας, Α. Τσιμπούκης. (Τὸ γράμμα σου παιδί μου ἦταν ἓνα ἀπ' τὰ καλύτερα ποῦχω λάβει στὴ ζωὴ μου). Α. Τσιμπούκης. (Τὰ ἴδια ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸ δικό σου). Α. Συμεωνίδης. (Μόνον ἀπ' τὸ Γραφεῖο μου) Γ. Θωμόπουλος, Κ. Καραμαλίκης, Κ. Φραγγούλης, Β. Παπαδολιάκος, Κ. Σωκράτους, Δ. Ἀναστασίου, Ν. Παναγιωτόπουλος, Β. Μαρμπάς, Κ. Παλαιολόγου,

Σ. Σάβαρης, Δ. Κόκορος, (Ποτὲ δὲν λάβαμε τίς 10 000 ποὺ γράφεις). Κ. Παρούσης. (Στὸ Ταμεῖο μας φαίνεται πὼς ἀπὸ σένα ἔχουμε λάβει μόνον 3000 γιὰ κονκάρδα, τὴν ὅποιαν σοῦ στείλαμε ἀμέσως. Δὲν λάβαμε ποτὲ 5000 ποὺ γράφεις). Α. Βρατσάλης, Α. Γκαργκάσου-λας, Π. Γερασίμου, Ι. Βάλλης, Γ. Φαμηλωνίδης, Α. Στάμου, Μ. Κουρνιαδός, Ν. Μπαγκιρτζής. (Οἱ λύσεις ποὺ ἔστειλαν οἱ 8 πάρα πάνω, ἦσαν ἐκπρόθεσμες. Γι' αὐτὸ ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος δὲν τοὺς ἔστειλε κονκάρδες. Δὲν πειράζει ὅμως

Ἔδωσα τώρα ἐντολὴ νὰ τοὺς στείλει. Σὲ λίγες μέρες θὰ τις λάβουν) Μ. Μιχαλάς, Ι. Βάλλης, Γ. Φαμηλωνίδης, Ν. Μπαγκιρτζής, Φ. Σώφρονας. (Ὅλοι ἐσεῖς στείλατε ἀπὸ 1.000 δρχ. χωρὶς λόγο. Τί νὰ κάνουμε τώρα αὐτὰ τὰ λεπτά ; Γιὰ νὰ σὰς τὰ στείλουμε πίσω πρέπει νὰ ξοδέψουμε ἄλλα τόσα γιὰ γραμματόσημα. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μᾶς φέρνει μεγάλουμπερδεμα Ὅταν ἐκτυπωθοῦν οἱ χρυσὲς ταυτότητες, τότε θὰ γράψω πὼς θὰ τις προμηθευτεῖτε). Χ. Κουντούρης, Λ. Δρόσος, Π. Σάββας, (Εὐχαριστῶ τοὺς γονεῖς σου), Ν. Κεφαλλονίτης, Α. Τσάμης, Σ. Ἀγιαβλασίτης, Σ. Μαρίνος, Σ. Ἀλεξίου. Ε. Παμπούκας, Δ. Προβελέγγιος, Σ. Τσακνάς, Π. Καννής.

Τὰ δνόματα τῶν ὑπολόγων θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐπόμενο τεῦχος.

Ὁ Ἰωάννης Καλαμπολέκας, ὁδὸς Κηρυναίου ἀρ. 3 Θεσσα-

λονίκη, μοῦ ἔστειλε τὸ παρακάτω γράμμα :

«Καλημέρα κύριε Νίκο.

Ἔχουμε ἄρκετὸ καιρὸ νὰ σᾶς γράψουμε. Γι' αὐτὸ νὰ μᾶς συγχωρήσετε. Διότι ἓνα παιδί ἀπὸ τὴν Ὀμάδα μας, ὁ Μιχάλης Μπούμπας, τὸ ὄρφανὸ αὐτοῦ παιδί, ἦταν ἄρρωστο καὶ ἔτσι ἐμεῖς ἡ Ὀμάδα μαζέψαμε 50.000 χιλ. δραχμὲς καὶ τὶς δώσαμε στὴν μητέρα του νὰ τοῦ ἀγοράσει φάρμακα ἢ κακομοιρα μὲν τὰ πῆρε εἰπε τὶς ἐξῆς φράσεις γιὰ σᾶς :

— Αὐτὸν τὸν Συγγραφέα ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάει. Νὰ νόβει

τὶς μέρες μου καὶ νὰ τοῦ δίνει χρόνια, ποὺ ἔκανε στὴν Ἑλλάδα τέτοια ποιidiά οἶν καὶ σᾶς ! Σὲ αὐτὰ τὰ λόγια κ. Νίκο συγκινηθῆκαμε ὅλοι μας. Τὰ ἴδια λόγια ἐπαναλόβαμε καὶ ἐμεῖς .»

Μὰ νᾶταν μόνο αὐτό. Ἐκατὸ μέχρι διακόσια τέτοια γράμματα τὴν ἡμέρα στέλνουν τὰ ἐλληνόπουλα στὸ ἀγαπημένο τους μικρὸ καὶ φτωχὸ Περιοδικὸ «Γκαοῦρ—Ταρζάν».

* *

Σὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 48

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪ ΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪ ΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνον Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ 8σους ἀνήκουν σὲ Ὀμάδες Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΜΠΕΓΜΠΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000